

L'organització social de la cura:
un problema de tothom

Qui cuida a qui?

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Javier Caraquinha - Brigades
Veïnals d'Observació dels DDHH

Vigilar el vigilant

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N272

9 de maig de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El 15M un any després, de la indignació a les alternatives

UN ANY D'INDIGNACIÓ · PÀGINES 2 a 8

Les lluites en l'àmbit laboral, dels serveis públics o l'habitatge s'han vist reforçades i han sorgit nous projectes de transformació social

El Casal Tramuntana entronca amb els grups feixistes dels anys 90

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Lorca, sacsejada per la corrupció

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

El Ger de Ribes fa quaranta anys

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, un any d'indignació

MIRADA RETROSPECTIVA AL MOVIMENT DEL 15M EN EL SEU PRIMER ANIVERSARI

Dies de lluita i revolta

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Un any després de la seva aparició, el 15M es fa imprescindible per entendre qualsevol escenari de protesta social o de creació de contrapoder. És cert que no ha estat el primer ni serà l'últim, però el moviment d'indignació que va esclatar ara fa un any ha transformat de soca-rel el panorama de les resistències i la construcció d'alternatives dels moviments socials crítics a Catalunya. En aquestes pàgines, ens aturem per mirar enrere i recordar què van ser aquells dies de revolta, sense oblidar que el moviment ni s'ha acabat ni va esclatar fruit de l'atzar. A les dues primeres pàgines, parlem del passat i del futur, fixant-nos en deu dates que han marcat el moviment. Manifestacions multitudinàries com la del 15 de maig, però també les del 19 de juny o el 15 d'octubre, així com concentracions simultànies com les que es van viure l'11 de juny. Recordem també els fets del Parlament, el 15 de juny, o l'intent de desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona el 27 de maig. A les pàgines quatre i cinc, mirem al present i a la quantitat immensa d'iniciatives que han sorgit arran del 15M i a moltes d'altres que han estat potenciades amb la seva aparició. Fem un cop d'ull especial a les desenes d'assemblees que es van constituir a barris i pobles d'arreu i que encara avui es continuen reunint i a les experiències de finances ètiques que s'han vist molt reforçades amb l'aparició del 15M. A les pàgines sis i set, donem veu a cinc persones de diferents sectors del moviment. En una conversa debat a cinc bandes, els preguntem per les virtuts, les amenaces, el futur del moviment i la repressió viscuda. Per acabar, a la pàgina vuit, recollim algunes de les perles i les crítiques que les opinòlogues habituals han llançat contra el 15M, parapetades rere les tribunes i els micròfons dels mitjans de comunicació de masses.

La setmana del 15 al 22 de maig de 2011 les acampades es van estendre per tot el territori

> 15M: Esclat d'indignació

Sota el lema *No som mercaderia en mans de polítics i banquers*, les manifestacions convocades per la plataforma Democràcia Real Ja apleguen 130.000 persones a 60 ciutats de tot l'Estat. Bancs, institucions i comissaries són assenyalats com a culpables de la situació econòmica al pas de les manifestacions. Les més massives es celebren a Barcelona, Burgos, València, Madrid (amb dinou detencions), Saragossa, Sevilla, Vigo o Toledo.

> Acampades espontànies

La nit del 15 de maig, unes poques desenes de persones acampen espontàniament a la puerta del Sol de Madrid i a la plaça de l'Ajuntament de València. A través de les xarxes socials i durant tota la setmana, les acampades s'estenen a Barcelona, Palma, Tarragona, Lleida, Mataró, Vic, Granollers, Alacant, Castelló i altres ciutats de l'Estat. Tot i els intents de desallotjament a Madrid o Granada, l'assistència a les places cada cop és més massiva.

> Dia de reflexió i desobediència

La Junta Electoral Central prohibeix les "concentracions i reunions" pel 21 i el 22 de maig, dia de les eleccions municipals. El moviment, però, ha crescut tant que ja res ni ningú no el pot aturar. El dia de reflexió esdevé una jornada de desobediència civil, amb activitats, assemblees, xerrades i cassolades a les places. Les acampades ja s'han estès a Girona, Menorca, Reus i Sabadell. Hi ha mobilitzacions a escala mundial sorgides en suport al 15-M.

> Les places: el punt de trobada

En una setmana, les places esdevenen llocs de trobada multitudinària: d'exposició de problemàtiques individuals i de recerca de solucions col·lectives. Les assemblees creen comissions que articulen tot el treball: debats, confluència de lluites, xerrades i manifestacions, on tothom fa visible el seu missatge. La lluita contra les retallades i la defensa dels serveis públics s'afegeix a la lluita indispensable, juntament amb la necessitat d'una "democràcia real ja".

'OCCUPY THE WORLD'

Tahrir, Atenes, Wall Street

Mohamed Bouazizi, un venedor ambulat tunisià, es va cremar a l'estil bonze el 4 de gener de 2011. Va ser la gota que va fer vessar el got, l'espurna que va encendre una revolta que es va estendre arreu del món derrocant dictadors i fent tremolar democràcies. El món àrab va ser la primera regió que va acollir la primavera. Van tenir una influència especial les revolucions a Egipte i Líbia, que van acabar amb les dictadures de Mubarak i Gaddafi, i a Síria. Les revoltes es van estendre a Bahrein, el Iemen, Algèria i el Marroc. El foc va creuar la Mediterrània

per l'Estat espanyol i els pobles del sud d'Europa es van alçar contra la dictadura dels mercats. Grècia, amb la plaça Syntagma d'Atenes, i Itàlia han estat epicentre d'una revolta que s'ha perllongat amb acampades i manifestacions multitudinàries a París, Londres, Frankfurt, Moscou o Bucarest. No hi ha mars prou grans i la revolta ha ocupat Wall Street, a Nova York. Els Estats Units d'Amèrica han estat l'últim escenari d'una indignació que encara dura, amb acampades a Whashington, San Francisco i Oakland. Austràlia també ha esclatat: Sidney, Camberra i Melbourne.

> 27-M: 'Operació neteja'

Felip Puig ordena desallotjar les places Ricard Vinyes de Lleida i Catalunya de Barcelona "per garantir la salubritat pública i retirar objectes perillosos". La policia carrega contra centenars de persones que intenten evitar el desallotjament. "O generem pànic o no els treurem d'aquí", diu l'inspector dels antidisturbis per l'emissora. Els serveis de neteja desmantellen el campament, però la gent ha perdut la por i continua pressionant fins que la policia decideix retirar-se. A Barcelona, 135 persones resulten ferides, quinze de les quals amb trasllat hospitalari. A Lleida, les indignades es resisteixen a ser desallotjades i la policia fa dues detencions. La nit del 27, les places són un clam contra la violència policial.

> "Ningú ens representa"

Accions a tot el territori i arreu de l'Estat espanyol davant la constitució dels ajuntaments després dels comicis municipals. L'11 de juny, molts dels actes d'investidura són acompanyats amb protestes originals, com funerals per la democràcia, gales d'entregues de premis, actes de circ o xoriçades. Badalona, Girona, Alacant o Gandia -on s'irromp al consistori- acullen els actes més sonats. La policia, comandada pel socialista Alfredo Pérez Rubalcaba, incrementa la repressió i carrega contra les concentracions a Sagunt, Palma, Castelló, Salamanca, Vitòria, Logronyo, Sevilla, Avilés, Tenerife, Burgos, Vigo, Madrid i Granada. "Ningú ens representa", criden milers de persones davant la consitució dels ajuntaments. El moviment ha crescut, s'ha dotat d'elements de coordinació i ja ha aturat desenes de desnonaments.

> El 15M s'estén

El 12 de juny, l'assemblea de l'Acampadasol decideix aixecar el campament, per estendre's als barris. Abans, altres ciutats ja han pres la mateixa decisió. L'Acampadabcn decideix, el 5 de juny, que la plaça serà una "àgora permanent" on es reuniran les comissions i es faran les assemblees, però que es retiraran les tendes. A Lleida, es decideix el mateix. El moviment s'estructura en múltiples assemblees als barris de les principals ciutats.

> Bloqueig del Parlament

Una quinzena de marxés simultànies surten dels barris de Barcelona i els municipis de la seva àrea metropolitana rumb al Parlament de Catalunya la tarda del 14 de juny. L'endemà, comença el debat sobre els pressupostos de les retallades i 4.000 persones envolten el Parc de la Ciutadella, una acció "no violenta, massiva i determinada" que pretén bloquejar el Parlament. Durant el dia, la policia fa fins a sis càrregues policials contra manifestants que aixequen les mans. Algunes diputades entren en furgons policials o helicòpter i d'altres que entren a peu reben empentes i escopinades d'alguns manifestants. Les retallades s'acabaran aprovant amb els vots favorables de CiU, PP i Joan Laporta, que representen el 30% del cens electoral, el 20% de la població i no duïen les mesures al programa electoral.

> El carrer escombra la criminalització

Centenars de milers de persones escomben als carrers la criminalització. Una marea inmensa d'indignació dona una resposta tranquil·la a l'allau de crítiques que els mitjans de comunicació i els polítics havien vessat sobre el moviment pels fets del Parlament. Sota el lema *El carrer és nostre. No pagarem la vostra crisi*, 200.000 persones assisteixen a la manifestació de Barcelona. Una vintena de columnes s'han organitzat per assistir-hi des dels pobles i les comarques catalanes. A Girona, Tortosa, Lleida, Tarragona, València, Palma o Maó també hi ha manifestacions, així com a 50 ciutats de la resta de l'Estat.

> Tardor calenta

Tot i que la presència mediàtica ha anat disminuint, el moviment ha seguit actiu en la lluita contra les retallades, els desnonaments i altres fronts. El 15 d'octubre és la manifestació del 99% davant de l'1%. I de nou, mobilitzacions massives tornen a ocupar els carrers. A Barcelona, s'ocupa l'edifici 15-O per acollir famílies desnonades i es fan assemblees i performances a les portes d'hospitals i universitats.

TORNAR A LES PLACES

12M-15M: tot està per fer

"Tot està per fer, tot és possible", deia el poeta. Un any després, el 15M -contràriament al que diuen les seves adversàries- ha canviat moltíssimes coses. Tanmateix, el panorama a nivell macro no pot ser més desolador, si bé és cert que en el terreny de la quotidianitat està farcit de victòries concretes. Un any després doncs, el moviment 15M tornarà als carrers, dels quals mai no ha marxat, amb una jornada de quatre dies de mobilització, reflexió i acció, on les places tornaran a ser les pro-

tagonistes. Es tracta del Maig Global, tal com l'ha anomenat l'organització, que pretén "recarregar les piles al moviment".

Al tancament d'aquesta edició, ja són 160 les ciutats de tot el món on hi haurà manifestacions o concentracions, algunes de les quals acabaran en acampades que duraran fins el 15 de maig. És el cas de les mobilitzacions a Barcelona i Madrid que acabaran a la plaça Catalunya i a la Puerta del Sol. L'organització vol que les manifestacions siguin no-violentes, populars i creatives i ha difós cinc raons

per les quals creu que cal sortir al carrer: contra el rescat de les entitats financeres, per una educació i una sanitat públiques i de qualitat, contra la precarietat laboral i la reforma laboral, per un habitatge digne i garantit, per la redistribució de la riquesa i en defensa dels drets i les llibertats ciutadanes. Als Països Catalans, hi ha convocatòries tant al matí com a la tarda a Lleida, Tarragona, Tortosa, L'Hospitalet de Llobregat, Viladecavalls, Barcelona, Badalona, València, Alacant, Petrer, Villena, Almansa, Eivissa, Palma i Maó.

, un any d'indignació

UNA GRAN CENTRIFUGADORA D'ACCIÓ COL·LECTIVA QUE HA CONSOLIDAT EL FUNCIONAMENT HORIZONTAL I ASSEMBLEARI

El 15M ha multiplicat i diversificat l'activisme dels moviments socials

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La comissió d'extensió del moviment del 15M a l'acampada de Barcelona va recollir en pocs dies milers i milers de signatures, noms i contactes de persones interessades en el moviment que s'apropaven a l'epicentre mediàtic de la plaça de Catalunya. Des d'allà, però, tot va retornar als barris i, només a la ciutat comtal, es van crear 23 assemblees molt actives que, en alguns casos, han treballat durant tot l'any -fent menys soroll, però amb la mateixa convicció- els eixos temàtics plantejats pel moviment. I això no només ha passat a Barcelona, el 15M ha deixat pòsit a nombroses ciutats i comarques. En alguns casos en què l'impacte ha estat més sòlid i reeixit, ha esdevingut el dinamitzador de la realitat local, com seria el cas de l'Assemblea Popular de Reus. A ciutats com Tarragona, no s'ha consolidat, però ha

Un altre aspecte positiu del moviment ha estat que ha aturat l'extensió social del discurs racista i exclouent

estat un lloc de pas d'activistes cap a moviments socials ja existents. A grans ciutats com Terrassa, Sabadell o Mataró, ha ajudat a crear punts de transversalitat generacional i a generar vincles entre sectors socials que, fins ara, no s'implicaven en la vida política local. Un altre aspecte positiu del moviment ha estat que ha aturat l'extensió social del discurs racista i exclouent.

BÀRBARA BOYER

Una assemblea de barris i pobles celebrada el 26 de juny de 2011 a la plaça de Catalunya de Barcelona

cista i exclouent. Les assemblees del 15M de l'Hospitalet o Cornellà de Llobregat han frenat la introducció del discurs de la xenofòbia Plataforma per Catalunya als barris. El partit d'Anglada va voler culpar la immigració de l'actual crisi econòmica i social, però les assemblees a les places van facilitar la trobada entre persones migrades de diferents comunitats lingüístiques i culturals. El trencament de l'aïllament als domicilis ha fet créixer la solidaritat entre iguals; afectades per la crisi i per les hipoteques.

Universitat indignada

La Universitat Indignada i les Xarxes de Suport Mutu als barris han ajudat a consolidar discursos i coneixements entre les indignades. S'han fet tallers de formació i jornades a places, escoles o centres de salut ocupats. En la pràctica del dia a dia també s'ha crescut. La participació a la resistència davant els desnonaments o les columnes de manifestants des dels barris i pobles per anar a les nombroses convocatòries de protesta viscudes el darrer any n'han estat un clar exemple.

> Assemblea a Girona, CSOA a Figueres

Als comarques gironines, s'han consolidat nombroses iniciatives. A Figueres, compten amb l'actiu CSOA El Taller i també amb unes jornades d'alternatives a la crisi titulades *En Revolta*. L'Assemblea Popular de Girona també és un referent que s'ha mobilitzat a les grans cites dels últims dotze mesos i ha impulsat activitats al carrer, mercats d'in-

tercanvi i videofòrums. S'han mantingut assemblees a Palamós i Ripoll i també s'ha consolidat el moviment Ter-Brugent. Poblacions com Breda, Arbúcies o Hostalric s'han unit en defensa dels CAP. A La Bisbal d'Empordà, s'hi fan assemblees setmanals i s'han afegit a la lluita en defensa de la serralada de Les Gavarres. DIRECTA GIRONA

> Afectades per estafa bancària

En Pepe, de l'assemblea del 15M Can Vidalet-Pubilla cases (entre l'Hospitalet i Esplugues), encara recorda el dia que l'Encarna va anar a la reunió de cada dimecres a la plaça de la Bòbila. Era el mes de juny de 2011, en plena efervescència de la indignació. L'Encarna va explicar que havia volgut treure diners del seu compte de La Caixa i li havien impedit. Acabaven de descobrir l'estafa de les *preferents*. Van acordar concentrar-se cada setmana a la sucursal del barri. El 15M de Cornellà també ha creat una campanya similar.

> Assemblea groga d'educació

L'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) va suposar un nou enfoc neoliberal de la gestió dels centres d'ensenyament primari i secundari de Catalunya. Desencantades per la deriva d'aquest sector, moltes mares, pares, educadores i alumnes van crear l'Assemblea Groga. El creixement del moviment va coincidir en el temps i l'espai amb les grans acampades del mes de maig. El 15M hi va aportar més energia, participació i extensió territorial. El 2012, han sorgit nous projectes: Docents en Lluita i una acampada a Sant Boi.

> Defensa de la sanitat pública

L'apel·latiu *indignades* va néixer uns mesos abans del 15M als passadissos dels hospitals públics catalans. Una pàgina de Facebook amb més de 8.000 persones adherides va ser l'embrionari punt de partida de les manifestacions de bates blanques contra les retallades a la sanitat. L'ocupació dels CAP de Bellvitge, Viladecans, Guineueta, Badia del Vallès, Terrassa, Sabadell, Breda, Arbúcies o Hostalric han estat el punt i seguit de moltes acampades o assemblees locals. De la lluita general a la realitat local.

DES DE 2005, LA BANCA ÈTICA HA MULTIPLICAT PER DEU LA SEVA PRESENCIA

Finances ètiques contra taurons especulatius

Trobada 2011 de Coop57, el 22 d'octubre a les Cotxeres de Sants

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

Posar els diners a treballar pel canvi social i no a favor de la dictadura dels mercats: la indignació col·lectiva també ha revertit en el creixement de les finances ètiques, solidàries i alternatives, a través de projectes com Fiare, Coop57, Oikocredit o Triodos Bank. L'impacte ha estat triplement positiu: augment exponencial per conèixer la banca ètica, increment històric dels estalvis i els dipòsits oberts i, consegüentment, reforçament i ampliació dels préstecs a l'economia real; i també d'unes entitats que garanteixen l'accés al crèdit -davant el tancament creditici de la banca- i que només financen projectes de l'economia solidària orientats directament a la transformació social. Des

de Coop57, propietat de 407 entitats i 1.900 persones, recorden que, en un mes, van haver de respondre a 60 sol·licituds de xerrades a través del 15M. Durant l'any 2011, la

Coop57, propietat de 407 entitats i 1.900 persones, va rebre 60 sol·licituds de xerrades en un mes via 15-M

cooperativa, pionera de les finances alternatives i nascuda de la lluita obrera de Bruguera el 1995, ha recollit 2,23 milions d'euros i ha incorporat 416 persones més com a sòcies col·laborades. És el creixement més gran que mai ha registrat i ha permès aprovar un augment dels préstecs del 25%. La cooperativa Oikocredit i el projecte Fiare han experimentat una evolució semblant. El 2013, Fiare impulsarà una caixa cooperativa a tot l'Estat, un projecte on participen 2.330 persones i 300 entitats, que ja han aportat 30 milions d'euros en dipòsits. Però qui va recollir més fruits del rebuig a la banca convencional va ser Triodos Bank: va doblar el nombre de clients a l'Estat (61.000), un creixement del 110% en persones usuàries i un 29% en l'activitat.

ment més gran que mai ha registrat i ha permès aprovar un augment dels préstecs del 25%. La cooperativa Oikocredit i el projecte Fiare han experimentat una evolució semblant. El 2013, Fiare impulsarà una caixa cooperativa a tot l'Estat, un projecte on participen 2.330 persones i 300 entitats, que ja han aportat 30 milions d'euros en dipòsits. Però qui va recollir més fruits del rebuig a la banca convencional va ser Triodos Bank: va doblar el nombre de clients a l'Estat (61.000), un creixement del 110% en persones usuàries i un 29% en l'activitat.

Som Energia té 2.512 sòcies

En l'àmbit de la producció i consum d'energia verda, la proposta de la cooperativa Som Energia també ha agafat força i s'ha consolidat. Han creat el portal somenergia.coop i ja sumen 2.512 socis i sòcies.

> La PAH crea 60 nuclis locals

A Catalunya i a Múrcia, però, gràcies al 15M, la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca ha creat més d'una seixantena de nuclis locals. Una trentena d'ells són a Catalunya. Ada Colau (PAH Barcelona) ho té molt clar: "Va ser un encontre meravellós, una explosió de solidaritat". Els centenars d'activistes indignades van fer possible i sostenible la campanya Stop Desnonaments, que fins el mes de maig de l'any passat havia aturat 70 execucions hipotecàries. Des d'aleshores, la xifra ha crescut fins a més de 250. Aquesta mateixa setmana se n'ha aturat un a Badalona i n'hi ha previstos dos més al barri del Besòs de Barcelona.

> L'esclat del cooperativisme

La Cooperativa Integral Catalana o el projecte Barri Cooperatiu -impulsat per la Ciutat Invisible- han estat embrió d'un esclat del cooperativisme com a via d'autogestió en un context que alguns ja anomenen postcapitalista. El projecte ecoindustrial de Ca l'Afou, a la comarca de l'Anoia, les masies de Can Calzada (Riudellots de la Selva), Mas Rajolí (l'Albiol) o Can Ferriol (Arbúcies) i també algunes ecovilles enllacen amb aquest concepte de cooperació social o col·lectivització en la gestió dels recursos per una societat més sostenible. A la vila de Gràcia de Barcelona, s'ha impulsat Gracia.coop i el 15M del Poblesec també treballa amb el projecte d'un barri cooperatiu.

> Edifici 15-0 i nous habitatges

També s'ha passat a l'acció directa. L'onada d'accions lligada a la jornada de mobilització global del 15 d'octubre va obrir les portes de nombrosos edificis abandonats. Entitats veïnals, assemblees de barri, famílies desnonades i indignades van reinaugurar una pràctica que enllaçava amb les okupacions d'habitatges buits promogudes pel moviment okupa durant dècades. L'edifici 15-0 de Nou Barris ha habitat un espai amb activitats audiovisuals, gràfiques i un taller de bicicletes, un projecte que també acull la llar d'una desena de famílies. A Olot, s'ha obert una oficina d'assessorament en habitatge i punt de trobada dels moviments socials, al carrer Sastre. A Terrassa, s'han alliberat dos edificis. Altres projectes similars han estat desallotjats.

> El tancament dels CIE

Els Centres d'Internament d'Estrangers sempre havien estat a l'ull de l'huracà per les denúncies de vulneració de drets i de maltractaments sistemàtics, però enguany el tema ha passat a formar part de l'agenda política i mediàtica. Les assemblees locals del 15M i les comissions jurídiques i de comunicació van fer d'altaveu de les condicions infrahumanes que es vivien en aquests centres i, d'aquesta manera, es van afegir al treball constant que, fins aleshores, havien impulsat Papers i Drets per Tothom o SOS Racisme.

> Prostitutes indignades

Ordenances cíviques, presió policial, estigmatització mediàtica, coaccions dels proxenetes: les putes han dit prou. La presa de consciència col·lectiva i l'autoorganització també ha arribat a les treballadores sexuals del centre de Barcelona. Per primer cop en molts anys, s'han coordinat per plantar cara i sortir al carrer per exposar reivindicacions. Algunes ja havien participat de les grans cassolades a la plaça de Catalunya. Ara, han creat un bloc i, el 26 d'abril, es van manifestar sota el lema *No prohibeixis els meus drets*.

> Altaveus de milers de veus

El moviment s'ha dotat d'enes comunicatives com 15mbcnetv o Fotomovimiento, però també ha reforçat mitjans existents com ara LaTele.cat (que emet per TDT) o les ràdios lliures històriques (Contrabanda, Bronka, Pica o RSK, entre d'altres). Les assemblees locals han donat a llum experiències informatives. A tall d'exemple, és el cas de les revistes *Dignitat a Valls* o *El Vent* al Priorat. L'impacte ha arribat a grans mitjans, que han incorporat el 15M als continguts. És el cas del programa *Puntorg* de Ràdio Estel.

, un any d'indignació

DEBAT A CINC BANDES SOBRE EL 15M

“Com a moviment, encara no hem arribat als límits de la desobediència civil”

Una de les claus del 15M és la seva transversalitat, la capacitat d'unir persones d'origens molt diversos en una mateixa lluita. Activistes de tota la vida i gent que va començar a militar fa un any es van trobar a les places i ara caminen juntes. La DIRECTA ha volgut conèixer la visió de cinc persones amb un perfil diferenciat implicades en un moviment que, en la majoria dels casos, les ha fet canviar. Les virtuts, les amenaces, el futur del moviment i la repressió són alguns dels temes sobre els quals van debatre durant més de dues hores.

Marc Font
redaccio@setmanaridirecta.info

Com us impliqueu al moviment del 15M?

Ricard: M'incorporo a l'Assemblea d'Hostalric arran de l'ocupació nocturna del CAP contra el seu tancament, que va durar tres mesos. A partir d'aquí, hi he anat participant cada vegada més. Ara, a banda de la lluita sanitària, treballem en diversos camps que hem creat, com ara un banc del temps, una cooperativa de consum o un grup d'economia local que busca fomentar un altre tipus de dinàmiques. També hem entrat a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH).

Jordi Aros: El 16 o el 17 de maig, sortint de la feina, vaig passar per la plaça de Catalunya i vaig tenir una sensació molt especial que no havia sentit mai. Vaig començar a participar a l'assemblea i a participar en accions i ara sóc membre d'Acampada Barcelona.

Carme: A les primeres assemblees del 15M, vam descobrir que hi havia una visió molt androcèntrica. Algunes dones de diverses tendències ens vam unir per fer un manifest des d'un punt de vista feminista. A partir d'aquí, vam començar a intervenir en la plaça. La desocupació de la plaça del 27M va servir per consolidar-nos com a grup i, des d'aleshores, ens hem continuat trobant.

“El desallotjament del 27M va servir per consolidar-nos com a grup i, des d'aleshores, ens hem continuat trobant”

Ruben Saez: Jo no havia participat en l'activisme abans del 15-M, però, un dia, passant per la plaça de Catalunya, vaig veure que, per participar-

hi, n'hi havia prou amb ser-hi i escoltar. Crec que aquesta és una de les raons per les quals ha triomfat el moviment, perquè va ser espontani. Quan es va descentralitzar, vaig començar a participar a l'Assemblea del Poble Sec i, des de fa uns mesos, sóc membre de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute. He passat de no tenir contacte amb l'activisme a gairebé no fer altra cosa.

“He passat de no tenir contacte amb l'activisme a gairebé no fer altra cosa”

Maria Molina: Pertanyo al grup laioflautes des del començament. Alguns de nosaltres vam ser a la plaça de Catalunya i vam veure i patir el que hi havia. Pensem que podem fer coses a favor dels joves i lluitar per un món millor. Des de la primera acció que vam fer el mes de novembre, hem anat agafant confiança i ara estem ben organitzats, amb un petit grup coordinador i una assemblea de prop de 100 membres. Amb les accions, que decidim de manera clandestina, pretenem fer veure què està passant d'una manera molt senzilla. **Mesos després de deixar les places i de mutar en diverses formes de desobediència civil, creieu que el moviment s'ha enfortit?**

J. A.: No hi ha cap dubte que hem crescut moltíssim. Marxar de la plaça de Catalunya ha tingut els seus inconvenients, per exemple, costa més tenir una reacció ràpida a l'hora de prendre una decisió, però si et poses a valorar-ho, ara tenim persones per tot arreu treballant. Cada cop hi ha més gent indignada sortint al carrer.

R. S.: És indubtable que ara som més forts que fa un any. Cal ser al carrer, però també fer projectes a mitjà i a llarg termini. La força del moviment

ve d'aquest canvi de paradigma, no tant de la quantitat que som, sinó de començar a preocupar-nos per altres coses més de fons.

R. No es tracta només de la capacitat de mobilització, sinó de la capacitat de treballar, de generar una tasca en pro de la societat. En el nostre cas, ens van escollir per ser als pressupostos participatius del poble. Ens va servir per adonar-nos que el missatge va calant, tot i que no ho semblava. Per això és bàsic no deixar de fer coses.

R. S. El repte, ara, és coordinar-se per treballar amb organitzacions i associacions que fa molts anys que fan feina.

C.: Si que ha servit per fer més visibles certes lluites. El feminisme, per

Maria Molina. Integrant dels laioflautes i activista des de fa dècades: “És un despertar a un moment dur de la vida on ens estan reprimint des de totes bandes”

Ruben Saez. Membre de l'Assemblea de Poble Sec i de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute: “És la ciutadania empoderada i organitzada per treballar amb l'objectiu de recuperar les nostres vides”

exemple, estava molt més tancat i era un discurs propi de certes edats, patia un tall generacional. Gràcies a l'experiència de la plaça, ara és més conegut i hi ha hagut una transformació de la consciència i dels comportaments. També s'ha renovat el discurs, tot i que patim tota la dificultat de treballar en un moviment social. Encara no ha arribat la reflexió sobre la singularitat, per exemple, i necessitem una altra mirada que aportem les dones, de posar la vida al centre i no l'economia.

M. M.: Aquesta lluita l'hem de tenir tota la vida. No sé si algun dia serem realment igualitaris.

R. S.: El que té de bo el moviment és el treball de difusió i el fet de compartir la informació. Fa quatre anys, jo no havia sentit parlar mai sobre el feminisme de la diferència ni el patriarcat... Passa el mateix amb la banca ètica, les inversions en armament dels bancs o la democràcia participativa. Són coses que ara se senten més. Crec que anem pel bon camí i ja es veurà si hi arribarem.

És més fàcil que la societat es conscienciï?

M. M.: Amb la gent amb qui jo parlo, persones no conscienciades, m'adono que estan entenent moltes coses. Ha passat recentment amb els vaguistes empresonats o amb la creixent repressió dels Mossos al carrer.

R.: Crec que, sense les grans cagades polítiques, el moviment del 15M tampoc no existiria. Segurament, persones com jo, més acomedades, no s'hi haurien posat.

ROBERT BONET

ROBERT BONET

ROBERT BONET

Carme. Implicada en el moviment feminista des de fa dècades, forma part de Feministes Indignades: "Ha estat un salt ideològic"

ROBERT BONET

Jordi Aros. Activista del 15M i membre d'Acampada Barcelona: "És un sentiment d'il·lusió compartit, que ens ha ajudat a conèixer-nos i a connectar"

R. S.: La cadaga és molt més àmplia. Portem anys fotent el planeta, molts pobles del sud... Ens quedem una mica curts, però, lògicament, la immediatesa i la indignació arriben on arriben.

M. M.: A mi em sobrepassa la passivitat dels partits petits del Parlament, que en alguns moments s'haurien de plantar i sortir-ne i no tenen collons de fer-ho. Si hem de trencar amb aquest sistema, ho hem de fer amb una revolució i em sembla que encara no estem

preparats per això. Potser serà més endavant.

R. S.: Costa molt introduir discursos i trencar esquemes en certes capes de la població, però, per exemple, amb la qüestió del deute, ho hem aconseguit arran del tema de les (participacions) preferents. Molta gent ha descobert que l'han enganyat. El moviment, però, hauria d'existir igualment sense les retallades, sense la necessitat de mobilitzar-se perquè m'han tocat el compte corrent.

tenim cap por que ens vinguin a fotografiar, ens és igual. A mi, segurament, no em detindran, però he estat intervinguda telefònicament i m'han avisat que tingui en ordre els meus comptes. No m'agafaran tot. És una altra manera de reprimir.

R.: Una lleugera recuperació econòmica en un parell d'anys també pot ser una amenaça, perquè la nostra feina és a llarg termini i podria fer baixar la implicació de la gent.

J. A.: Hi ha una frase que corre que és: no és el nosaltres contra vosaltres, sinó el nosaltres i vosaltres. I això és el que engloba tothom. Hem de continuar en aquesta línia. Hi ha molta gent no té res a veure amb l'altra, però això és la força del moviment.

Quines creieu que són les amenaces que enfronta el 15M a curt termini?

R. S.: El cansament i la desmoralització, les de sempre, les de qualsevol moviment social. També es pot criticar la poca operativitat del moviment, tot i que, per a mi, representa el futur i és un èxit. Ens hi impliquem molt i, llavors, quan sortim al carrer i veiem que res no canvia, ens podem desmoralitzar. També és important plantejar l'obtenció de victòries a curt termini i és clau continuar transmetent il·lusió perquè s'hi continui afegint gent nova. Una altra amenaça clara és la repressió.

C.: Per mi, aquesta és la gran amenaça. La ciutat plena de policies fa por. A més, quan veus tanta gent que t'està fotografiant a les manifestacions, et plantejes si són dels nostres o no. Entre nosaltres, al bloc de feministes indignades, ens ho vam plantejar. Tot i que he viscut la repressió franquista, em sento més controlada ara.

M. M.: La repressió és, sobretot, de cara als joves. Els Iaioflautes no

J. A.: Crec que, com en tots els moviments socials, hi ha el risc de les baralles internes, que és un tema que exploten molt els mitjans. Entenc que diferents sectors en lluita puguin estar enfadats i comprendre certs actes més radicals, però el que em preocupa és que perdem la paciència.

R. S.: Amb la repressió veiem el perill. De por, se'n pot sentir en determinats moments, però, no et paralitza ni t'impedeix fer alguna cosa. Ben al contrari, és un repte. No vull anar a la presó ni que em detinguin, però estic disposat a acceptar que passi perquè no estic fent res dolent.

"De por, se'n pot sentir en determinats moments, però no et paralitza ni t'impedeix fer coses"

Davant la violència estructural del poder, caldrà plantejar respostes més dures o això pot perjudicar el moviment?

M. M.: No justifico la violència en aquests moments, però ells estan practicant una violència estructural. Hi ha infiltrats a les nostres manifestacions. El dia de la vaga general, per exemple, la policia no va actuar per aturar les suposades persones violentes. Per què?

C.: Com a moviment, encara no hem arribat als límits de la desobediència civil i, per mi, és el camí que hem de seguir, de manera molt més pensada i treballada, per arribar a camps i mitjans que encara no hem tocat. Encara estem utilitzant mitjans de lluita massa tradicionals. M'agradaria que, davant de la repressió existent, es fes una reflexió sobre com fer-hi front i esquivar-la.

R. S.: Per a mi, és bàsic distingir entre violència material i violència contra les persones, perquè tot el que estem patint és violència contra les persones. Entenc que, com a moviment, és un error utilitzar-la. Com més temps ens mantinguem en la no-violència, siguem reprimits amb violència i no responguem de la mateixa manera, més legitimitat social guanyarem.

J. A.: Hi ha molts tipus de violència i tinc molt clar que cap d'elles no és justificable, però no ens començarem a criminalitzar entre nosaltres per una fotografia al diari, si és el que volen. Estan jugant molt brut. El que em preocupa molt és l'estratègia de la policia. Si hi hagués un acte violent, castigable, podrien actuar contra aquelles persones, però no ho fan i no accepto la repressió indiscriminada. Criminalitzo i no puc justificar l'actuació policial, que no em garanteix la seguretat, a mi ni a la meua família, per sortir al carrer i manifestar-me pacíficament.

Fins a quin punt és necessari obtenir èxits pràctics?

M. M.: És molt important aconseguir coses. Com a Iaioflautes, el que fem és denunciar, fer saber a l'opinió pública que ens estant retallant en ensenyament... De moment, no esperem grans èxits, però aconseguim que la gent vingui amb nosaltres.

R.: És bàsic obtenir petits èxits i ens anima tenir-ne. Hem aconseguit coses palpables i positives, com el banc del temps, la cooperativa de consum, una petita revista, el fet d'entrar als pressupostos participatius...

C.: Crec que les coses que s'aconsegueixen s'haurien de saber més. Em sembla que això ens falta. Som més del que falta que del que s'omple.

Les xarxes socials han estat bàsiques pel 15M, però també han generat debat al seu voltant. Què en penseu?

R. S.: Sé que es fan moltes crítiques a les xarxes socials, es diu que són un perill i tal, però crec que són fonamentals. Amb el 15M es traspasa un llindar, a partir del qual sorgeix una xarxa que connecta moviments que abans estaven desconnectats. Poden tenir molts contres, però és brutal el potencial que tenen.

J. A.: Jo no entendria el 15M sense xarxes socials.

M. M.: Per nosaltres, que venim del llaipis de fusta i hem començat a piular amb les accions dels Iaioflautes, és molt maco arribar a milers de persones al moment de fer-les i sentir que ens van animant.

R.: Jo sóc gairebé contrari a l'ús de les xarxes socials. Tenen les seves virtuts, però són una eina de control absolut.

R. S.: Per descomptat que són una eina de control, però crec que, per primera vegada, s'ha aconseguit donar-los la volta i aprofitar-ne el potencial pels moviments socials.

"Amb el 15M es traspasa un llindar, a partir del qual sorgeix una xarxa que connecta moviments que abans estaven desconnectats"

J. A.: Mira si són importants que diuen que, en diverses ocasions, com la vaga general, els Mossos han utilitzat inhibidors de freqüències de mòbils per deixar-nos incomunicats.

El moviment us ha canviat?

R.: Jo ja tenia les meves conviccions, però sí que és cert que ara les expresso i abans no ho feia.

J. A.: No només m'ha canviat la vida, sinó la forma de veure-la.

R. S.: Completament.

C.: Sí. Crec que el 15M és viure amb gent enamorada.

, un any d'indignació

RECCULL D'OPINIONS CONTRA LES INDIGNADES A LA PREMSA

Minimitzar, ridiculitzar i criminalitzar

Gemma García i Pablo Bermejo
redaccio@setmanaridirecta.info

“Hi ha una cosa, com dirien els sociòlegs, que no és quantitativa, que és qualitativa; no és quanta gent hi ha participat, és que es va trencar un tabú. En política, qualsevol que hagi estudiat moviments socials ho sap, hi ha un moment que es perd la por (...). Caldrà llegir-ho bé: els que ara protesten no són brètols ni eixebrats, és gent de la part central de la societat que ha dit ‘ja n’hi ha prou’”. Encara que aparentment podria semblar-ho, les paraules de Fran-

cisc-Marc Álvaro a Raci la setmana passada no fan referència al 15M, sinó a la campanya Jo no vull pagar, contra el pagament de peatges. Quan va esclatar el 15M, per a ell i altres opinadors dels mitjans de comunicació, la quantitat sí que era important i reivindicaven una “majoria silenciosa” que, deien, no estava representada a les places.

El descrèdit a les pàgines dels diaris feia referència a la ingenuïtat de les idees i al caràcter utòpic i poc madur de les propostes. Se l’infantilitzava. Els mitjans amb una línia editorial sobiranista també van tllar el moviment d’espanyolista.

Malgrat aquestes percepcions, Pilar Rahola criticava amb contundència els mitjans: “El servilisme de molts mitjans de comunicació ha estat tan desmesurat que alguns semblen els convocants de l’acampada”. Ho etzibava a través d’un article publicat a *La Vanguardia* el 31 de maig, quan només feia quatre dies que el conseller Felip Puig havia ordenat la neteja de la plaça de Catalunya amb una brutal càrrega policial. A posteriori, mitjans com *La Vanguardia* i opinadors com Rahola van justificar l’actuació.

En primera instància, quan el moviment del 15M va ocupar les pla-

ces, la reacció dels mitjans va ser el silenci. La creixent ocupació de l’espai públic i l’interès dels mitjans de comunicació estrangers van posar el moviment a l’agenda mediàtica. El mitjans de comunicació feien “servilisme” -com deia Rahola- o senzillament es veien obligats a no invisibilitzar el creixent moviment de protesta?

La composició plural i l’organització assembleària del 15M van sorprendre i descol·locar els mitjans de comunicació i la classe política, que cercaven portaveus, afinitats i jocs partidistes. Tot i que després dels fets del Parlament, el 15 juny, les opi-

nadores i les tertulianes van desprestigiari i criminalitzar tot el moviment. Més tard, l’èxit de la manifestació del 19 de juny va rebaixar l’hostilitat de la premsa i, més tard encara, quan les indignades ja no estaven concentrades a una única plaça -però sí als barris i a moles places-, alguns van escriure que, com havien previst, del moviment, ja no en quedava res.

A continuació, destaquem algunes opinions sobre el 15M aparegudes a les capçaleres catalanes (*La Vanguardia*, *El Punt Avui*, *El Periódico* i *Ara*) i també a *El País*, entre el 15 de maig i el 20 de juny de 2011.

Francesc-Marc Álvaro *La Vanguardia*

01/06/2011

“Pensen que nosaltres, els que no estem amb elles, som idiotes i no ens n’assabentem. És la premissa principal i més forta d’aquest moviment que ha ocupat les places (...) Una premissa perillosa, tòxica i destructiva que condueix aquesta protesta als abismes del

pensament totalitari: la majoria silenciosa no sap res, la minoria activa i transformadora té la raó”.

22/06/2011

“El moviment dels indignats és, en essència, una resposta purament reactiva que aprofita i explota el patiment i la incerte-

sa de molta gent per vendre una no-alternativa defectuosa i tòxica”.

Enric Hernández *El Periódico*

17/06/2011

“Dels joves mobilitzats, no s’espera un pla de reformes legals que perfeccionin la democràcia; no tenen la perícia ni la representativitat. Sí que els concerneixen altres deures: expulsar els violents i designar interlocutors vàlids”

Pilar Rahola *La Vanguardia*

16/06/2011

“Quan les urnes són menyspreades i els representants són violentats, aleshores la llei del carrer s’imposa. Per millorar la democràcia? No, per destruir-la.”

Joan B. Culla *El País*

17/06/2011

(títol: *De la indignació al feixisme*)
“ (...) feixisme és el que van fer el dimecres als accessos al parc de la Ciutadella els que deien actuar en demanda de ‘democràcia real’”.

22/07/2011

Uns dies més tard, a TV3, lamenta les “parides variopintes” d’un 15M on “no hi havia cap filtre”. “Tothom podia dir-hi la seva, fos una idea interessant o una parida”, va recordar.

Salvador Cardús *ARA*

22/05/2011

“(...) populisme anti-polític, immadur i perillós”
“(...) de l’agitació política i antipolítica, només en trauran avantatge els partits conservadors, perquè aquest és el seu terreny”.

19/06/2011

“Un moviment contra el govern i contra els parlamentaris, contra els alcaldes i els regidors, sense distinció de

partit, però també contra els directors d’hospitals, els rectors d’universitats, els gerents d’empreses i, probablement i al pas que anem, contra els caps d’equipaments culturals. I, si no fos perquè els necessiten, anirien contra les cares públiques dels mitjans de comunicació, perquè també s’hi podrien indignar...”.

Sergi Sol *El Punt/Avui*

01/06/2011

“(...)constates que la revolta és escassa i que els tics espanyolistes s’hi han enquistat. Dir-ne *revolution*, d’aquesta història, fa basarda (...) pel que fa a l’apellatiu *spanish*, permeti’m que m’indigni ara jo amb l’ús del gentilici en plena capital d’una nació espoliada per Espanya”.

Jordi Barbeta *La Vanguardia*

20/06/2011

“Si ‘Cap polític ens representa’ i ‘El carrer és nostre’, la legitimitat democràtica salta pels aires i el ja clàssic *Falta pan para tanto chorizo* remet a una concepció antipolítica exempta d’alternatives democràtiques més pròpia del sindicat napolità del taxi”.

Antoni Puigverd *La Vanguardia*

13/06/2011

“Una revolució no és enfrontar-se al bat de Felip Puig. La revolució és quelcom molt seriós: molta sang i crueltat, moltes llàgrimes. La revolució és traumàtica i terrible. És en aquesta direcció que els estem empenyent?”.

17/06/2011

“El nucli dur del moviment és juvenil: joves sobreprotegits des de la infància que, en trencar-se la closca familiar, topen contra la realitat cruel: atur, precarietat, horitzons desolats. El malestar d’aquests nous actors socials pot ser neutralitzat provisionalment aprofitant el rebuig

que ha suscitat el seu comportament violent i el seu assetjament parlamentari (un assetjament intolerant, totalitari i infantiloide)”.

CATALUNYA · EL GRUP DEL CASAL TRAMUNTANA ENTRONCA AMB L'ENTORN ULTRA QUE HA PROTAGONITZAT ACTES TERRORISTES

L'arrel autòctona del casal neofeixista

Bertran Cazorla
redaccio@setmanaridirecta.info

S'inspiren en la Casa Pound, un moviment que ha aconseguit reviscolar l'escena ultradretana italiana amagant els missatges polítics rere cançons i ofertes de lleure. Un dels impulsors és regidor de PxC a l'Hospitalet i tenen vincles amb grups similars que han començat a actuar al País Valencià, a Castelló. Però encara resten moltes incògnites obertes al voltant del casal neofeixista que s'ha instal·lat al Clot des del mes de gener. D'on ha sorgit? Quina relació té amb PxC? I quin és el seu potencial violent? A banda dels referents italians del grup que es troba al local, les seves arrels catalanes també poden ajudar a respondre aquestes qüestions.

Alguns fundadors del casal van viure la seva socialització política a l'MPC i a l'Associació Timbaler del Bruc

Alguns dels ultradretans que van començar a muntar i ara freqüent el casal relaten que van viure la seva socialització política al Moviment Patriòtic Català (MPC) i a l'Associació Timbaler del Bruc. I, de fet, la simbologia del grupscle del Clot, que ha acabat triant el nom de *Tramuntana* després de rebutjar l'inicial *Militia*, és ple de referències al marc conceptual d'aquesta branca de la ultradreta catalana. El 28 d'abril, el casal va organitzar el Segon tor-

Un miler de persones i seixanta entitats van protagonitzar la marxa del 5 de maig contrària al Casal Tramuntana del Clot

neig de futbol-sala Timbaler del Bruc. Al local del carrer Independència 333, entre d'altres ensenyas, hi penja una bandera amb la creu de Sant Andreu, usada com a emblema pels grups carlistes amb els quals el MPC tenia contactes.

Encara que el seu nom ho suggereixi, el Moviment Patriòtic no s'emmarca dins l'independentisme ultradretà de, per exemple, la Unitat Nacional Catalana, sinó que exalta la simbologia catalana tot concebut-la com una part de l'ideari nacionalista espanyol. Un exemple: alguns dels activistes del casal neofeixista del Clot que ara volten els 35 anys recorden que, als anys 90, amb el MPC, acudien un cop cada any al cementiri de les Corts, on es conserva un panteó dels soldats catalans morts a la guerra colonialista de Cuba del 1898, per netejar-

lo. Una anècdota potser més expressiva era una altra cita a la qual assistien anualment, acompanyats del Partit Carlí: anaven a venerar la bandera del Terç de Nostra Senyora Montserrat o dels Requetès, que van engreixar les tropes feixistes durant la Guerra Civil. L'abadia de Montserrat encara conserva i mostra l'ensena sense rubor.

Un grup que posava bombes

Però l'activitat del MPC i el seu entorn no es limitava al folklore nostàlgic del feixisme i incloïa accions més perilloses. De fet, l'antecedent al Moviment Patriòtic en el qual militaven els joves que ara han fundat el casal als anys noranta va ser, als anys vuitanta, Milícia Catalana. Era un grup terrorista que posava bombes a les clíniques on es practicaven avortaments, a

bordells, a bars LGTB i a locals de l'esquerra independentista. Va ser en aquella època, el novembre de 1989, que un explosiu va destruir el casal Alimara de l'MDT a Manresa, la ciutat on fa poques setmanes un grup de neonazis va apallissar greument un menor.

Algunes informacions publicades durant els anys vuitanta comparaven Milícia amb el Batallón Vasco Español que va actuar a Euzkadi Herria i assenyalaven que el grup català podia tenir vincles parapolicials i actuar com a força de xoc de l'Estat contra el moviment independentista. De fet, un policia espanyol va morir en circumstàncies estranyes un mes més tard de l'atemptat de Manresa, el desembre de 1989, en esclatar-li una bomba que manipulava al seu domicili de Sant Feliu de Llobregat.

Entre els membres d'aquest grup terrorista, hi figurava Carlos Franciscoud, condemnat per la seva pertinença a la banda. Franciscoud va admetre haver participat en disset atemptats des de l'any 1985 fins a la seva detenció el 1987. Llavors, li van trobar documentació de l'Estat que, de nou, apuntava a una possible activitat parapolicial. L'home va reaparèixer el 2011 de la mà de PxC: mentre Alberto Sánchez, impulsor del Casal Tramuntana, era el número dos del partit a l'Hospitalet, no gaire lluny d'allà, a Badalona, Franciscoud va encapçal·lar la llista de la formació a les eleccions municipals.

Si les arrels del MPC s'enfonsen en el terrorisme, també ho fa el final d'aquest grup. El 3 de març de 2001, uns joves que acostumaven a trobar-se a les activitats de l'Associació Timbaler del Bruc, sorgida en el si del MPC, van resultar ferits quan intentaven col·locar una bomba contra un concert de Fermín Muguruza en solidaritat amb les preses bassques de les Cotxeres de Sants.

Entre els quatre condemnats per aquells fets, hi figura Santiago Royuela, fill d'un històric dirigent falangista barceloní i fundador de PxC, el subhastador Alberto Royuela. El fill Royuela ja havia estat detingut el 1999 per formar part d'una perillosa banda de *skinheads* neonazis. En aquella ocasió, també va ser capturat un amic de juntament de Royuela: Daniel Ordóñez, que ara és un estret col·laborador d'un dels impulsors del casal al Clot, Alberto Sánchez. El primer era el número u i el segon el dos a la llista de PxC a l'Hospitalet el 2011, quan Franciscoud encapçalava la formació a l'altra banda de Barcelona, a Badalona. Ordóñez i Sánchez són regidors.

En Dani -primer pla- i l'Isma -samarreta negra i d'esquenes- van ser rebuts amb fortes abraçades a les portes de Quatre Camins

CATALUNYA · LAURA GÓMEZ CONTINUA A LA PRESÓ
Tres de les quatre vaguistes preses queden en llibertat

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Poques hores després que la cúpula de la banca europea abandonés Barcelona, el poder judicial va acordar l'alliberament de Javi, Isma i Dani, els tres joves vaguistes empresonats per ordre del jutjat d'instrucció número 18 de Barcelona des del 29 de març. Així ho van resoldre, paral·lelament, el mateix dia i a la mateixa hora, la jutgessa Carmen García (instrucció 18) i la secció vuitena de l'Audiència de Barcelona. El matí del 4 de maig, es va filtrar en cercles periodístics que la secció vuitena era a punt de

resoldre el recurs contra l'ordre de presó dels joves. Amb l'afany d'avançar-se a la resolució dels seus superiors jeràrquics, García, a les 11h, va filtrar a *El País* l'auto de llibertat sota fiança que ella mateixa havia signat i que va quedar en lletra morta. La secció vuitena va signar un altre auto de llibertat sense fiança i va acusar la jutgessa d'haver aplicat una mesura d'excepcionalitat contra els joves. Tots tres van abandonar les presons de Brians i Quatre Camins a les set de la tarda, entre aplaudiments i abraçades. La sindicalista de la CGT Laura Gómez encara és a la presó, esperant que l'audiència resolgui el seu recurs.

impressions

Albert Sales i Campos · Autor de l'informe *Diagnosi 2011. La situació de les persones sense llar el 8 de novembre i l'evolució dels serveis residencials a Barcelona*
opinio@setmanaridirecta.info

Persones sense llar: la punta visible d'un gran iceberg

La Isabel, una noia de 28 anys que n'ha passat quatre vivint als carrers de Barcelona en diferents etapes de la seva vida, em comentava: "s'ha d'explicar a la gent que no som persones rares. Som com ells. Volem fer una vida normal. Tothom té dret a tenir males temporades i tothom es pot trobar al carrer sense res. És més fàcil del que sembla". L'afirmació de l'Isabel és avui més certa que mai. La desarticulació neoliberal dels mecanismes de protecció de l'estat del benestar, la precarització dels mercats laborals i el deteriorament de les xarxes de suport socials i familiars, són alguns dels principals factors que han estès els riscos socials a àmplies capes de la ciutadania de les societats occidentals. La imatge estereotipada del rodamón que viu al carrer per la seva mala vida, per les seves addiccions o per no voler treballar, té poc a veure amb la diversitat de perfils i d'itineraris vitals de les persones que avui passen les nits als carrers de les grans ciutats.

L'increment de persones al carrer és un dels símptomes més visibles i greus de l'empobriment

Per arribar a trobar-se en situació de sense llar, cal que les persones acumulin diferents desavantatges i tipus d'exclusió social. Quedar-se al carrer és el resultat de costar al fet de no poder fer front al cost del propi habitatge, l'exclusió continuada del mercat laboral, el deteriorament de les xarxes socials de suport, el trencament de les solidaritats familiars i, en alguns casos, el patiment de malalties, trastorns mentals o addiccions. L'increment de persones al carrer és un dels símptomes més visibles i greus de l'empobriment que està patint la majoria de la societat a causa de la crisi i de les mesures d'austeritat adoptades pels diferents nivells de govern d'aquest país.

Al recompte realitzat el passat mes de novembre es van observar 838 persones pernolant als carrers de Barcelona i 1.258

allotjades als recursos de la xarxa d'atenció a persones sense llar. Sumant-hi les 695 que viuen en assentaments situats en solars o edificis abandonats, el nombre de persones sense llar ha passat de les 2.113 comptabilitzades el 2008 a les 2.791 de 2011, registrant un increment del 32%.

Davant de l'augment de les persones sense llar a la ciutat calen polítiques d'urgència per fer front al drama quotidià de les persones que es troben al carrer, per imperatiu moral i per una qüestió d'eficiència de les polítiques públiques. És molt més barata i efectiva l'atenció a una persona que no ha arribat a trobar-se mai al carrer que el suport a les que han viscut temporades sense sostre. Calen, doncs, més places residencials, més pisos d'inclusió i mecanismes de reallojament ràpid per a les famílies o persones que perden l'habitatge i no necessiten suport socioeducatiu.

Si de debò existeix voluntat política de frenar l'increment de

la pobresa extrema a la ciutat i a la resta de Catalunya, la primera mesura que cal adoptar és desbloquejar les 4.500 sol·licituds de renda mínima d'inserció desateses per la Generalitat de Catalunya des del setembre. Tot i que en la creació del PIRMI no hi havia voluntat de crear una renda mínima de subsistència, el cert és que la realitat havia consolidat aquest ajut com un element imprescindible per a frenar itineraris d'exclusió abans que les situacions de desarrelament social es convertissin en irreparables.

La realitat de l'atenció social imposa l'adopció d'una nova mesura que hauria de ser considerada d'emergència i que podríem titular "papers per a tothom". L'informe de la XAPSL assenyala que, mentre el 2008 el 52% de les persones ateses en els seus recursos residencials eren d'origen estranger no comunitari, el 2011 la proporció de persones no comunitàries havia baixat fins al 38%. Aquest canvi no respon a

una disminució de persones estrangeres en situació d'exclusió residencial, ans al contrari, en els recursos de baixa exigència, al carrer i als assentaments, trobem cada cop més persones no comunitàries en una situació administrativa irregular. És la falta de documentació la que estableix una trava insalvable per a iniciar processos d'inclusió social i fa que la seva situació quedi estanca en els llimbs jurídics en el que els agents d'exclusió són les pròpies institucions incapaces d'acompanyar itineraris de sortida de l'exclusió, el mercat laboral i el propi mercat de l'habitatge. La destrucció de llocs de treball ocupats per immigrants amb baixa qualificació professional està empenyent cada cop més persones a situacions d'irregularitat que els retorns voluntaris no arriben a absorbir. L'única manera de lluitar contra les pitjors formes d'exclusió, protagonitzades per aquestes persones i famílies estrangeres, és acabar amb l'absurda política migratòria de les barreres i els papers.

Una tercera mesura imprescindible per frenar el degoteig de persones que cauen en l'exclusió social extrema seria l'impuls de la dació en pagament en cas d'execució hipotecària. Si bé es cert que no existeix una connexió automàtica directa entre patir un desnonament i viure al carrer, les famílies desnonades veuen com la seva vulnerabilitat social augmenta exponencialment fins i tot tenint xarxes socials de suport o xarxes familiars d'acollida. Degut

La ciutadania ha de trobar els camins per recuperar la sobirania segrestada pels mercats

al deute que moltes d'aquestes llars segueixen mantenint amb les entitats bancàries, la seva capacitat de recuperació és extremadament dèbil. La PAH ha aconseguit posar el debat a l'agenda mediàtica i política però els poders econòmics i els dos partits hegemònics han bloquejat qualsevol mesura encaminada a afrontar el problema de manera seriosa.

Per últim, acabar amb l'exclusió residencial passa per eradicar la capacitat de control que grans propietaris i entitats bancàries mantenen sobre el mercat de l'habitatge. Les nostres ciutats segueixen plenes d'habitatges buits fruit de promocions especulatives que mai recuperaran el seu valor original i que s'estan mantenint fora del mercat per evitar una caiguda encara més pronunciada dels preus que es tradueixi en pèrdues per a la banca. En aquest

Les retallades en l'educació i la sanitat contribueixen a perpetuar les desigualtats socials

sentit, quan els poders públics no prenen la iniciativa, la ciutadania ha de trobar els camins per recuperar la sobirania segrestada pels mercats. Les primeres experiències d'ocupació d'aquest tipus de propietats privades i de reconversió de les mateixes en recursos comunitaris per famílies desnonades ja s'han portat a terme de manera puntual.

Aplicar la mal anomenada austeritat a les persones i els col·lectius més vulnerables de la societat no respon a cap càlcul econòmic. És la conseqüència de decisions guiades ideològicament. Així mateix, les retallades en serveis públics, i en especial en l'educació i la sanitat contribueixen a perpetuar les desigualtats socials i a deslegitimar un sistema d'estratificació social que s'havia arribat a justificar en base a una fictícia igualtat d'oportunitats en la que cada cop menys gent creu. Hem de continuar teixint llaços entre moviments, entitats socials i plataformes veïnals per generar alternatives sense abandonar la lluita per recuperar el control sobre els recursos públics. Calen polítiques (en majúscules) d'atenció i rescat a les famílies més durament colpejades per la crisi, i si els poders públics no se'n fan càrrec, hem de crear mecanismes de solidaritat comunitària com les xarxes de suport mutu, sense renunciar a la lluita per recuperar el control sobre els recursos públics.

Eva Fernàndez · Expresidenta de la FAVB i activista veïnal
opinio@setmanaridirecta.info

Jo no delato, jo acuso

Potser la web de la delació no és el més greu que ens està passant, possiblement els milers de visites es traduiran en un fracàs si les delacions no es produeixen, si assumim que el seu objectiu és el d'identificar un seguit de persones. La web de la delació ja ha incorregut en problemes legals, amb la inclusió de menors d'edat, i més que n'hi haurà. No obstant, el més inquietant és pensar quins són els objectius que no queden explicats en un eina d'aquestes característiques i com ens afecta viure en la societat de la delació i de la por.

La web de la delació pretén soscarar la unitat dels moviments que agrupem de forma genèrica, i possiblement inexacta, com a 15-M. La web, junt amb les detencions i empresonaments que s'han produït arran del 29-M, pretenen generar la por, generar esquerdes impeding la identificació de la majoria amb una minoria que és criminalitzada, castigada de forma exemplar, situada com *els altres* amb els que és impossible la identificació de les persones de bé. Una vella maniobra que, no per coneguda i àmpliament analitzada al llarg de la història, és menys eficaç. Posar el focus sobre les que surten a les fotos és mostra de la seva impotència, de la incapacitat del sistema per aturar la protesta massiva, però no és només això.

La delació representa el cas extrem del fracàs del conjunt de la societat per gestionar les crisis

Quan els drets s'aprimen, la societat genera monstres. Cada setmana veiem desaparèixer algun dret. Poc importa que es tracti del dret d'un col·lectiu de persones o de totes nosaltres. Els drets són un patrimoni comú, tant pel que fa al seu assoliment com a conquesta col·lectiva després de molts segles de lluites, com en la mida que

ADRIÀ GIMÉNEZ

fan del teixit social un espai on es pot viure o, per contra, un lloc per a la desesperança i el sofriment. La web de la delació acaba convertint-se en metàfora orweliana, en trist referent, que cada cop ens fa pensar més en altres moments històrics als que vam prometre que no tornàriem. No sense oposar una dura resistència. No hem de recuperar la memòria perquè, com deia Gabriela Serra fa pocs dies, no l'hem perduda mai. I, no obstant, sembla que la inoperància d'unes, la voluntat de preservar els privilegis d'unes altres i el silenci de massa persones ens estigui abocant a la condemna de repetir-la. La delació representa el cas extrem del fracàs del conjunt

de la societat per gestionar les crisis. La societat que viu un procés d'aquesta mena ha d'arrossegar durant anys la vergonya i la culpa.

La pregunta, ara, ja no és quanta injustícia, quanta desigualtat hi cap a la democràcia sinó assumir que és la democràcia mateixa la que fa aigües, que no hem sabut o no hem pogut, encara, construir alternatives i la pregunta ha de ser, necessàriament, quanta injustícia, arbitrarietat o desigualtat som capaces de suportar cadascuna de nosaltres individual i col·lectivament.

Ningú és innocent, ni qui calla ni qui delata. La web de la delació ens interpel·la personalment. Amb Primo Levi vam aprendre que quan

ens ho prenen tot encara ens queda la dignitat, com a dret, però, sobretot, com a deure. Sr Puig, posi ja la meua foto a la seva web. Soc jueva i palestina, homosexual, puta, potencial cremadora de contenidors, precària, indignada, perillosa, perquè comparteixo la humanitat de totes les que pateixen.

Per això, jo no delato, jo acuso. Acuso els qui volen criminalitzar les lluites no violentes. Acuso els qui promouen irresponsablement la delació perquè agreugen l'esquerda social que les mides econòmiques fan cada dia major. Acuso els qui ignoren el patiment i el generen. No tenim por perquè ens heu dut més enllà de la por.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

En color

Marissi Valverde, Súria

Sí, efectivament, la DIRECTA impresa en color és més atractiva a la vista, més alegre... però ha augmentat notablement la seva petjada ecològica, és a dir, la quantitat de recursos materials i energètics que es necessiten per a la seva existència. Pot ser algú trobarà exagerat el meu comentari, però és imprescindible iniciar el decreixement, o ho fem de forma conscient i organitzada o ho farem sobtadament i a la força. A l'abril ja hem consumit l'energia i els recursos que estan a la nostra disposició a Catalunya, a partir de llavors estem generant "deute ecològic", que és bastant més complicat de pagar que el deute econòmic. Fer la DIRECTA en color és anar enre-re. El més important d'aquest setmanari és el seu contingut, una estètica austera és més coherent. A més, aprofitar la desesperació de l'empresa que l'imprimeix, i que ha abaixat els preus, és també seguir el joc a un sistema que no ens agrada gens. Us veurieu amb cor de tornar-la a fer amb vermell i negre?

Que la crisi la paguin els rics!

Albert Roca Enrich, Barcelona

Com m'indigna que els polítics i els mitjans de comunicació diguin que el s'hauria d'haver fet, o que s'ha de fer això o allò per la crisi (que no és una crisi, que és una estafa)! I que tots els remeis siguin sempre cargolar els cargols als que menys tenim, com si no existissin altres alternatives.

Clar que, en realitat, no es tracta de si hi ha o no alternatives, sinó que la cosa hauria de ser més simple: que la crisi la paguin els rics! Que ja ens hem sacrificat prou des que vam arribat al món.

Desesperació en do major

Josep M. Loste i Romero, Portbou

La situació socioeconòmica, de casa nostra i d'Europa, no pot ser pitjor. El pessimisme, en majúscules, és la regla general de qui dies passa anys empeny. Mentrestant, la política també viu hores molt baixes. Amb això, molts economistes donen la seva explicació i fan prediccions (ja les porten fent d'ençà de l'any 2008, amb pocs encerts); però és que la situació no només és de "desfeta" econòmica, la qüestió cultural també és desconcertant. L'exemple de Grècia, un dels grans bressols de la cultura europea, és paradigmàtica de la situació d'alta tensió en què ens trobem i de la greu irresponsabilitat dels líders socials (les elits europees) que ens manegen com un ramat de xais que van directes a l'escorxadador.

. EDITORIAL

#15M: hem arribat per quedar-nos

Les portes del primer aniversari de la indignació, la retrospectiva es fa imprescindible. Temps complexos d'ambivalència bipolar i realitats duals: des de dalt, atien la por, continuen rescatant bancs i alenen tota desigualtat. A baix, arran de carrer, dessota les esclertes d'un sistema blindat d'exclusions, l'esperança fa assemblea i multiplica solidaritats; enmig d'un capitalisme que no està pas en crisi, sinó que tragina més despullat que mai entre frauds, estafes i dictadures financeres. Contra tot plegat, el 15M ha esdevingut un punt de no-retorn comú: un mirall col·lectiu on ens hem reconegut de nou, en noves i velles lluites i al fil d'una insubordinació insubmissa. Per això l'esperit d'Islàndia, de Tahrir o de Palestina continua escoltant-se avui a cada plaça, a cada barri, a cada cantonada. Ho sap el

Poder de lluny i ho sabem nosaltres de prop. No ens poden comprar perquè no estem en venda; no ens poden controlar perquè no descodifiquen la fondària de la desobediència; no ens poden comptar perquè som més. I no acaben d'atemorir-nos perquè la por s'ha perdut col·lectivament. Ara fa un any, ens van dir de tot i ens van llançar tota l'artilleria del sistema, però va ser endebades. La utopia, un any després, és del Poder, si pensa que una farsa de cartró-pedra pot resistir gaire més. S'avança quan es desobeix. Ho saben elles i ho sabem nosaltres: dissabte 12 de maig, milers i milers de persones -l'esperança contra la por- tornaran a prendre un carrer que mai no han deixat, el crit anònim de les invisibles que continua xiuxiuejant boca-orella: "No oblidem, no perdonem; esperem-nos". Hem arribat per quedar-nos.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, com podeu comprovar, hem fet una secció especial per commemorar el primer aniversari del 15M, de les acampades contra les retallades i tot el moviment de la indignació en general. Són set pàgines on fem un repàs dels esdeveniments que han tingut lloc durant aquest any, analitzem les propostes que han sorgit a partir d'aquests moviments i parlem amb persones que en formen part. Esperem que ho trobeu tot bastant correcte. Nosaltres, per la nostra part, aquesta setmana farem una tirada més gran i serem presents als actes, les mobilitzacions i les acampades -si es fan- que hi hagi a casa nostra. Tal com vam fer ara fa un any, quan vam muntar la paradeta de la DIRECTA a l'acampada de la plaça de Catalunya de Barcelona, aquesta setmana serem presents allà on calgui. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

. PENSEM, DONCS EXISTIM

El vent de l'exili que bufa

Jordi de Miguel
directa@setmanaridirecta.info

Vinc de Xile i l'Argentina, terres d'absències i memòries. Transito per l'Uruguai, notes desordenades. Arreu trobo amistats d'aquí i d'allà que s'han vist forçades a deixar enrere la nostra calúmia quotidiana per sobreviure. Per a moltes és tan sols la tornada d'un bitllet emès per l'oprobri capitalista fa més o menys anys. D'altres experimenten per primera vegada la pronúncia de la paraula "exili": *Allunyament, voluntari o forçós, del territori d'un estat, especialment per motius polítics*. La "gran" premsa no s'atreveix a parlar d'"exili". No li veuen la cosa política? La "gran" premsa no s'atreveix a parlar ni

tan sols d'"autoritarisme". Què més necessitem per sentir-nos íntegrament amenaçades? Espantat, penso en les converses que devien tenir els qui lluitaven per canviar les coses per aquestes terres: "Has vist? La premsa no diu res...", "Ens estan massacrant silenciosament i el pitjor encara no ha arribat...". Converso amb vosaltres, sabem qui són i d'on vénen, sempre ha vingut d'aquella banda la repressió, però ens alerta certa unanimitat desacomplexada. Les mans constrenyent l'esòfag, cada dia una mica més. Moments per pensar en la necessitat, més urgent que mai, d'un periodisme preventiu fidel al relat de les conseqüències, però també al deure d'anticipar-se sense demagògies als mecanismes que, tard o d'hora,

han d'esdevenir polítiques de repressió i exili. Tenim eines i tenim referents: l'argentiní Rodolfo Walsh continua desaparegut per la dictadura. Arriben més notícies des de la vostra riba. La ment es disloca, penso en els amics i amigues que sou a casa resistint els embats sense màscara de tant govern. Em pregunten aquí per la situació allà. Impossibile comparar amb tants morts i torturats desapareguts, però evidencio que és el mateix sistema el que ens ha dut a ambdues situacions. Sospito que, en silenci, comencem a compartir sensacions per a elles impossibles d'oblidar: l'oxid sota la llengua, la incertesa davant l'avanç del banquet, la irrefrenable voluntat de tornar. Nosaltres encara podem fer-ho amb el mateix passaport.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ROGER

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

• Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
• El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quaternsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Alex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca
CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGNACIÓ: Roger Costa Puyal
PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana
SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 8

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREMNE: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

Qui cuida a qui?

Què vol dir cuidar? Qui cuida? Quines desigualtats s'amaguen darrere les responsabilitats de la cura? Gabriela Poblet i Marina Urbano intenten desbrossar el paper que juga la cura a casa nostra. Les autores són membres del Colectivo Marey, que agrupa treballadores de la llar, la neteja i la cura que volen dignificar el treball domèstic. Conscients que totes i tots necessitem que ens cuidin, comparteixen algunes reflexions que van sorgir en el marc del Congrés Internacional Feminisme i Migració: Intervenció Social i Acció Política, organitzat pel grup Fractalitats en Investigació Crítica de la UAB, els dies 9, 10 i 11 de febrer d'enguany.

Gabriela Poblet Denti
i **Marina Urbano Pulido**
afons@setmanaridirecta.info

El 9 de març de 2007, a Madrid, un grup de dones van decidir deixar les llars respectives per dur a terme una "vaga de cura". Cridaven consignes com ara "On són els homes que cuiden?", "El repartiment de les tasques que s'estudii a les aules" o "L'àvia que cuida el fill de la mare que ha emigrat per cuidar la filla d'una mare que surt a treballar està cansada". Aquestes dones van traslladar al carrer una qüestió incòmoda i oblidada: l'organització social de la cura.

A la nostra societat, les dones continuen sent les encarregades principals de la cura i del treball domèstic, que inclou tasques com la neteja de la llar, la compra i la preparació dels aliments, l'atenció a les persones dependents i l'organització de l'oci familiar, entre altres coses.

—
"Cuidar és, sobretot, 'estar disponible' per donar atenció i afectar a les persones de la família i de l'entorn"

—
La cura, considerada com a treball de la llar, i per tant, feminitzada, és una qüestió que continua sense interessar massa en termes socials. Tot i els grans esforços que s'han fet des d'alguns àmbits de l'acadèmia i des d'alguns moviments socials per exigir canvis en l'organització social de la cura, els esquemes socials de gènere i de classe s'han mantingut immutables: les dones continuen carregant, majoritàriament, les responsabilitats de la cura i, alhora, aquesta continua sense ser valorada i reconeguda socialment.

Els canvis econòmics i polítics actuals provoquen que l'organització social de la cura jugui un paper cada vegada més central, però, curiosament, el debat es manté en un segon pla per no alterar la pervivència de l'actual organització social de la cura, que convé perpetuar.

Ara bé, per què manca un debat de fons en relació amb l'organització social de la cura? És molt fàcil pensar que les dones s'ocupen de la cura perquè és una feina que fan de manera instintiva perquè "és el seu paper". I encara és més fàcil, còmode i, fins i tot, rendible delegar les tasques de la cura a les dones de posicions socials més desfavorides, com les migrants.

De la mateixa manera que en altres temps les dones de classe social alta —i també els homes— delegaven les responsabilitats de la cura a les dones pobres que emigraven del camp a la ciutat, avui, els homes i les dones de classe alta i mitjana deleguen aquestes responsabilitats a dones provinents d'altres països, principalment de l'Amèrica llatina. A més de les condicions laborals precàries que pateixen aquestes dones per la seva doble condició de dones i de migrants, la qüestió s'agreuja perquè la importància de la tasca que duen a terme no es reconeix socialment. No se les reconeix a elles, però tampoc s'ha reconegut mai cap dona al llarg de la història perquè mai no s'ha percebut la cura com la sostenibilitat de la vida. Per tant, en primer lloc, cal reflexionar sobre què és la cura i quin paper juga.

Breu història i definició de la cura

Una definició clàssica de la cura al·ludiria a l'acció estricta de cuidar, cosa que estaria vinculada directament a l'atenció i a la dependència. Una persona que requereix atenció permanent és una persona dependent, que ha de ser cuidada, i això fa referència, sobretot, a la gent gran i a la infància. Necessitem ser cuidades després de néixer i, a mesura que creixem, aparentment som menys dependents, fins que, a l'última etapa de les nostres vides, tornem a dependre de la cura. Malgrat la suposada autonomia que ens brinda l'adulthood, la cura no deixa de ser imprescindible durant tota la vida.

Però, què és cuidar? Cuidar és, sobretot, *estar disponible*. Estar disponible per donar atenció i afectar a les persones de la família i de l'entorn. I què és la disponibilitat? Disponibilitat és quan una dona truca la parella per recordar-li que aquella tarda ha d'anar

MIRALLS

Javier Carequinha

Vigilar el vigilant

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Més que música

pàg. 6 i 7

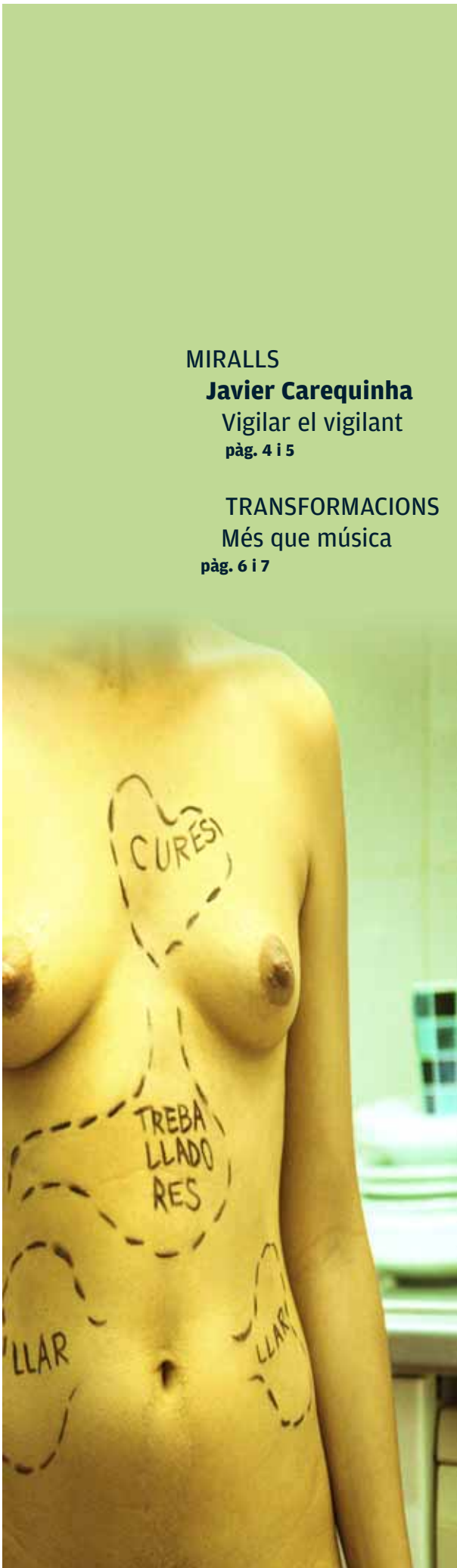
Quaderns d'Illacrua 104

DIRECTA 272

9 de maig de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Guiomar
Carranza

a recollir els nens a l'escola. És el que fa que un home arribi a la feina amb la camisa planxada; el que fa que una dona migrant netegi una llar que no és la seva; el que fa que una mare no apaguï el mòbil durant una reunió perquè podria ser que truqués la cangur. Disponibilitat és quan una àvia accepta cuidar els nets perquè la seva filla se'n vagi a treballar.

Per què existeix aquesta predisposició per part de les dones a estar pendents sempre i a cuidar? Per entendre millor què és l'organització social de la cura, cal pensar en els processos socioeconòmics i culturals del món occidental.

Amb el capitalisme industrial, es van atribuir rols diferenciats als homes i a les dones en relació amb el concepte de *productivitat*. Els homes treballaven fora de la llar per guanyar un salari únic que havia de servir per mantenir la família sencera. Les dones s'ocupaven exclusivament del treball de la llar, que va ser considerat improductiu. Però, mentre que el treball de fora de la llar ha dignificat els homes, el treball domèstic ha invisibilitzat les dones. No s'ha tingut present que, si els homes podien sortir a treballar i ser productius, era perquè elles gestionaven les tasques domèstiques i de la cura.

Actualment, les dones continuen atrapades en el rol de cuidadores: són les principals responsables de la cura i complementen el treball extradomèstic assalariat amb el treball domèstic. Per això diem que la *dona moderna* es configura sota el model pervers

de la *doble presència*. Quant als rols masculins, no hi ha hagut cap canvi significatiu en el repartiment de les responsabilitats de la cura i els homes continuen molt poc implicats en les tasques de la cura.

Amb tot, l'accés de les dones al mercat laboral no ha estat un èxit. Tot i que s'ha produït un augment significatiu de les taxes d'activitat femenina, les dones ocupen feines precàries, sovint fan jornades parcials i les seves trajectòries laborals estan limitades per l'estat civil. Tant és així que les dones casades i amb fills tenen una incidència més gran en l'atur de llarga durada.

—
“Les cuidadores passen a ocupar el darrer escalafó social. A part de veure restringits els seus drets com a treballadores, també es veuen desqualificades com a persones”
 —

Mentre que les dones de classe mitjana s'han incorporat a aquestes feines precàries, les necessitats de la cura s'han anat incrementant a causa dels canvis socials, culturals i demogràfics de les últimes dècades: l'augment de l'esperança de vida, l'envelliment de la població, la valoració de l'oci, etc. Amb el model anterior trenca, no hi ha capacitat per cobrir totes les demandes de la cura. Els homes no es fan responsables d'aquestes cures que les dones no poden assumir i l'es-

tat del benestar no garanteix cap mena de suport (prestacions o serveis). Per això hi ha expertes que defensen que estem experimentant una “crisi de la cura”, que fa que aquestes tasques s'hagin de terciaritzar.

Avui dia, es continuen perpetuant les idees tradicionals respecte de la cura: tasca feminitzada, privada, barata i invisibilitzada. Com que aquest treball continua sent infravalorat respecte el concepte *productiu* de la societat industrial, no és estrany que el facin dones migrants que, a causa de la situació econòmica dels seus països d'origen, troben en el sector domèstic una feina per tirar endavant la família o per gestionar els propis recursos. S'assigna, doncs, la mà d'obra d'origen migrant i femení -dòcil i barata- a un treball socialment poc valorat. Amb aquesta solució transnacional, es continua fomentant que la gestió de la cura es resolgui a l'esfera privada familiar i es legitima una atenció exclusivament *familiarista* de la cura, allunyada de la intervenció de l'Estat, però connectada amb el mercat.

Les cuidadores passen a ocupar el darrer escalafó social. Molt sovint, pel fet de ser estrangeres de classe treballadora i desenvolupar un treball desprestigi i precari, a part de veure restringits els seus drets com a treballadores, també es veuen desqualificades com a persones: sense permís per anar al metge, sense vida social, sense poder viure amb la família, sotmeses a estereotips, etc. Fins i tot hi ha dones que treballen 24 hores en un règim intern.

Cura barata: a quin preu?

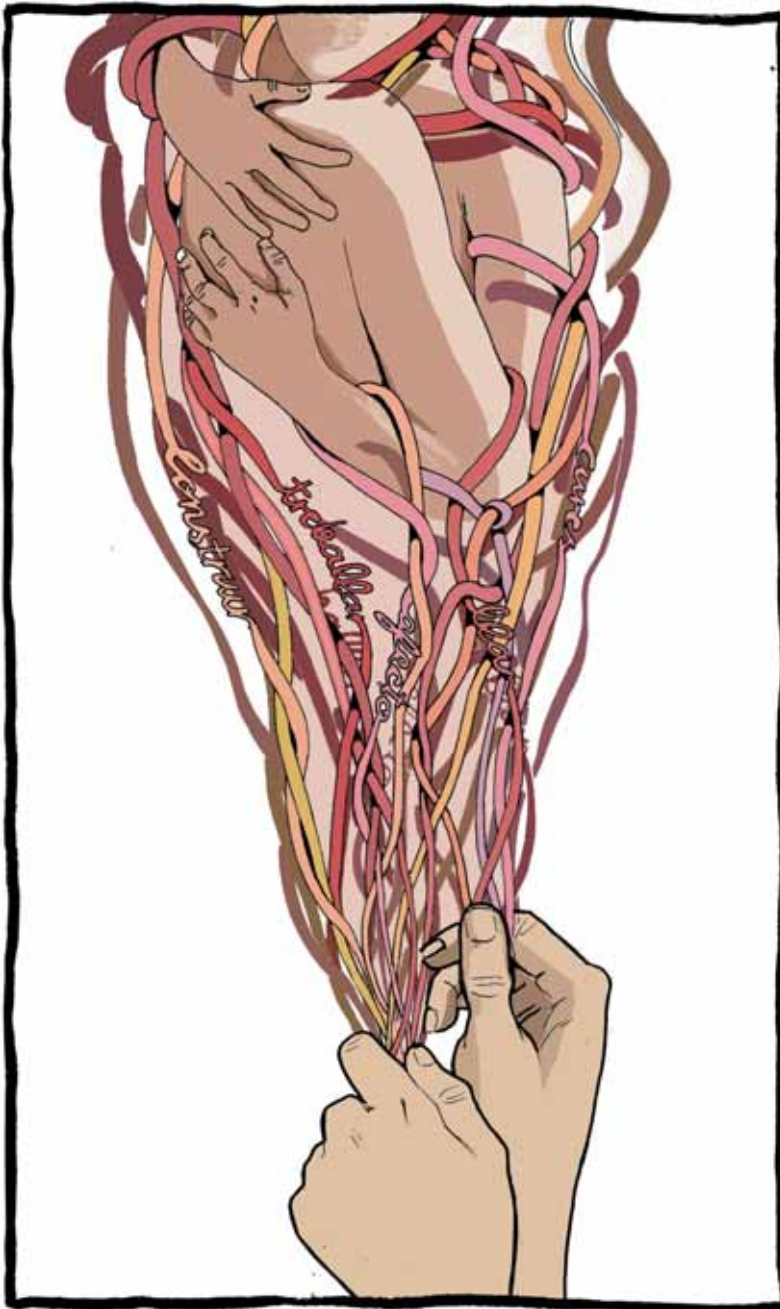
El context legislatiu actual no ha sabut donar (o no ho ha volgut) respostes a la precarietat laboral de les treballadores de la cura. En primer lloc, treballar en l'àmbit privat de la llar no permet el control per part d'inspeccions i provoca un gran aïllament, que dificulta que les treballadores s'organitzin de manera autònoma per articular una lluita col·lectiva. En el cas de les persones migrants que no tenen els papers regularitzats, la situació es complica encara més perquè no poden fer denúncies i tenen molt poc marge de negociació.

Els drets laborals de les treballadores de la llar han estat formalment regulats per un decret arcaic de 1985 (RD 1424/85), que les exposava a una vulnerabilitat laboral alarmant. Amb el nou Reial Decret 1620/2011, es va pretendre regular la integració de les treballadores de la llar al Règim General de la Seguretat Social —una demanda que té més de dues dècades— i “modernitzar” els seus drets laborals.

De moment, els balanços d'aquesta mesura no són del tot esperançadors: a les treballadores de la llar, encara no se'ls reconeix el dret al subsidi d'atur i, si bé s'ha produït algun avenç en els seus drets laborals, a la pràctica, no es palesa una millora significativa i l'increment d'altres a la Seguretat Social és discret. Un canvi que preocupa les treballadores és la desaparició de la figura de la treballadora discontinua. Si abans aquesta pagava una quota fixa de cotització a la Seguretat Social, amb la nova normativa, és obligatori que les famí-

Manifestació a Madrid, el novembre de 2010, pels drets de les treballadores domèstiques -
Olmo calvo

IL·LUSTRACIÓ:
Conntra

“Darrere d’un empresari ben vestit, hi ha una dona que renta la roba, una dona que cuida els fills, una dona que neteja la llar i una dona que cuida els fills de la dona que neteja”

lies contractants les donin d’alta a la Seguretat Social des de la primera hora treballada. Aquest tràmit està causant molt malestar entre les treballadores, ja que hi ha famílies que no volen fer el pas i d’altres que aprofiten la situació per rebaixar el sou o el preu de l’hora treballada.

La cura, en definitiva, continua sent barata i feminitzada perquè a l’Estat i al mercat (global) els interessa. És clar que, més enllà de qualsevol reforma, cal un canvi profund de model, un canvi cultural que permeti una reorganització social de la cura. Des del Colectivo Marey, emfatitzem que cuidar és treballar. Volem fer aflorar la

necessitat de reorganitzar socialment la cura amb consciència transnacional, més equitativa i més justa.

Darrere d’un empresari ben vestit, hi ha una dona que renta la roba, una dona que cuida els fills, una dona que neteja la llar, una dona que cuida els fills de la dona que neteja i una iaia cansada que cuida els fills de la dona que cuida els fills de la dona que neteja. Sense aquestes dones, els homes no podrien ser empresaris ben vestits. Si la cura sosté la productivitat, s’ha de posar la cura a l’epicentre i s’ha d’entendre que, si les treballadores de la llar i cuidadores guanyen, hi guanyen totes les famílies del món.

Treball domèstic i de cura: canviar la llei perquè res no canviï

Joana G. Grenzner

Gairebé un any després de l’entrada del treball domèstic al Règim General de la Seguretat Social, la plena equiparació amb la resta de feines és un miratge. Segons l’acord que UGT i CCOO van signar el 26 de juny de 2011 amb el govern espanyol, a partir del mes de gener de 2012, les treballadores domèstiques i cuidadores a la llar han de tenir un contracte que estipuli el seu horari, salari i condicions de treball i han de gaudir del dret a baixa per incapacitat temporal des del quart dia de malaltia. Segons el Sindicat de Treballadores de la Llar (Sindillar) i el Servei Domèstic Actiu (SEDOAC), a més de negar-los el dret a l’atur i el dret de fer vaga, la nova legislació afavoreix els acomiadaments, la reducció del salari i l’economia submergida i dificulta que les treballadores puguin exercir plenament el dret de baixa o que cobrin hores i pagues extres. Mentrestant, l’Estat espanyol continua sense ratificar el Conveni sobre el Treball Decent dels i les Treballadores Domèstiques que l’Organització Internacional del Treball va signar el juny de 2011 i que preveu que el treball domèstic i de cura disposi dels mateixos drets que la resta: jornada raonable, descans de com a mínim 24 hores consecutives, condicions de treball clares, límit de pagaments de treball en espècies, llibertat sindical i negociació col·lectiva.

Una equiparació incompleta i discriminatòria

Isabel Orella, presidenta de Sindillar, explica que “el Ministeri de Treball no ha informat la ciutadania de forma senzilla dels canvis en la legislació ni hi ha documentació sobre com s’ha de donar d’alta les treballadores domèstiques a la Seguretat Social”. Orella reclama una campanya de sensibilització promoguda pels mitjans de comunicació destinada a les famílies que contracten treballadores domèstiques i demana que “els contractes verbals tinguin validesa de forma automàtica”. Graciela Gallego, de SEDOAC, explica que “l’any passat, van començar a arribar cartes a les famílies explicant-los que, d’un dia per l’altre, es convertien en empreses. Les famílies acusaven la treballadora domèstica d’haver-les denunciat. No ho sabien interpretar perquè la informació va

arribar malament i a destemps. Fins i tot hi havia gent que anava a preguntar a la Seguretat Social i el mateix funcionari estava desinformat”. Segons Gallego, “el govern s’ha omplert la boca parlant d’equiparació general, però aquesta només s’ha produït en el contracte; la inscripció a la Seguretat Social; el descans de dotze hores entre jornada i jornada; el setmanal de 36 hores seguides, i el mes de vacances, continu o discontinu”. L’equiparació salarial, explica Gallego, “es basa en el sou mínim de 641 euros per vuit hores de treball. S’han oblidat de les dones que treballen internes o cuidant persones que tenen un 80 o un 90% de dependència. Això les obliga a treballar més de vuit hores i a negociar les hores extres amb l’ocupador. Una àvia pot pagar hores extres, amb les pensions que té?”. Per a Gallego, la nova legislació també dificulta cobrar les pagues extres: “Si guanyo 800 euros al mes, em donen la paga extra per 641; el cobrament de les pagues extres depèn de la família ocupadora”. Segons ella, en aquesta percepció hi subjau una infravaloració del treball de la cura: “Per cuidar una persona amb Alzheimer, no pots cobrar 650 euros mensuals, però el decret ho permet”, afirma, i recorda que és difícil exercir el dret de baixa per malaltia: “Has de tenir una incapacitat molt severa. Una amiga es va trencar els dos dits i l’obligaven a treballar amb la baixa”. A partir del juliol, segons Gallego, es complirà la situació: “Les que no s’hagin donat d’alta o inscrit a la Seguretat Social quedaran fora, hi haurà més acomiadaments i es fomentarà l’economia submergida”. I més en un context de crisi: “Hi ha casos de treballadores domèstiques i cuidadores migrades que han de renovar la targeta de residència que són acomiadades per les famílies per no haver de fer els papers. I la retirada de la targeta sanitària a les migrats sense papers també les perjudica”. Al seu torn, Isabel Orella considera que la nova llei “beneficia les empreses de treball temporal i de col·locació. Els patrons prefereixen els serveis d’una empresa de neteja que contractar algú”. Un cop més, diu la presidenta de Sindillar, “les treballadores de la llar ens sentim estafades per qui governa. Continuem sense drets”. Per generar solucions col·lectives, aquest sindicat atén consultes i denúncies al telèfon 620 656 222.

Javier Carequinha: “La policia fa controls d’identitat ra arrelament social. Saben on es reu

Vigilen el vigilant. Surten al carrer per evidenciar que les batudes racistes contra persones migrants existeixen. Observen i documenten la tasca policial amb l’objectiu d’agitar un rebuig públic i constant cap a aquests operatius. Són gairebé un centenar de veïns i veïnes de la ciutat de Madrid organitzades com a Brigades Veïnals d’Observació de Drets Humans (BVODH) des de 2009. L’any passat, van publicar un informe sobre els controls d’identitat racistes basat en l’experiència de 113 sortides dutes a terme entre el desembre de 2009 i el maig de 2011. Van detectar controls del Cos Nacional de Policia espanyol durant la meitat d’aquestes sortides. Les batudes són il·legals, però les Brigades tenen clar que, en el supòsit que “la Constitució no les prohibís”, continuarien soscaçant els principis de l’estat de dret i la dignitat de les persones. Des de l’experiència brigadista, Javier Carequinha denuncia la crua realitat que es viu als barris de Madrid. Fruit d’una decisió col·lectiva per evitar personalitzar el treball de les Brigades, prefereixen no aparèixer a les fotografies.

Gemma Garcia

entrevista@setmanaridirecta.info

Quan encara governava el PSOE, a principis de 2011, el ministre d’Interior espanyol, Alfredo Pérez Rubalcaba, va negar l’existència de controls d’identitat a migrants perquè “les prohibeix la Constitució”. Quin és l’objectiu de les Brigades davant de la negació?

Un dels objectius principals de les Brigades és visibilitzar el que està passant. Els controls i les batudes existeixen, encara que ho neguin i ho ocultin mitjançant diversos mètodes: controls dissimulats i discrets o policia secreta perquè la població no percebi la realitat. Volem deixar clar que això està passant, tot i que el ministre d’Interior ho negui. Precisament perquè són pràctiques anticonstitucionals, mai no

podrien admetre que ho estan ordenant. És cert, però, que la nova delegada del govern a Madrid va admetre que les batudes contra persones migrants es produïen durant l’anterior etapa socialista i va afirmar que s’acabarien. Però continuen. Aquest matí, quan anava a treballar, per exemple, n’he vist una.

—
“La nova delegada del govern a Madrid va admetre que les batudes contra persones migrants es produïen durant l’etapa socialista i va afirmar que s’acabarien; però les batudes continuen”
 —

Segons la vostra experiència, quines són les zones d’incidència dels controls?

Es produeixen per tota la ciutat de Madrid, tot i que hi ha barris on n’hi ha més perquè s’hi concentra més població migrant. Existeixen un seguit de punts on sempre trobem controls, com la parada de metro d’Usera o Oporto, al barri de Carabanchel. Sobretot, són barris obrers on hi ha més població immigrant i la policia sap que trobarà gent per aturar.

Habitualment, les batudes succeeixen al carrer i als transports públics, però especifiqueu que fins i tot n’hi ha als locutoris i els espais on acut la població migrant per tramitar documentació...

És molt greu. Ho hem vist amb els nostres propis ulls. La policia, quan no troba ràpidament les seves preses, entra als locutoris i talla les converses telefòniques de la gent, que potser parla amb la seva família al país d’origen, per identificar-la. Són persones que no estan fent res il·legal ni són sospitoses, però les tracten com a criminals. La policia també es posa a les cues on esperen per fer tràmits, a les esglésies evangelistes o a d’altres zones de culte —espais d’arrelament social— a fer els controls. No només vulnereu el dret de la lliure circulació, sinó que es podria tractar de persecució. Saben on es reuneixen i van a buscar-los. És una persecució directa.

Una circular de la Policia Nacional espanyola filtrada a l’opinió pública el 2010 fixava quotes de detencions de persones sense papers. Continuen les quotes?

Ens consta i, recentment, el Sindicat Unificat de la Policia (SUP) ha tornat a admetre que els obliguen a fer identificacions massives d’immigrants sense justificació. Cada agent de cada comissaria, en funció de les detencions, ha rebut bonificacions o dies de vacances. Ho diu la pròpia policia. Arran de les declaracions de la delegada espanyola a Madrid d’acabar amb les batudes, el sindicat ha emès un altre comu-

Fotog

Olmo Calvo i Edu León

racistes als espais on hi ha neixen i van a buscar-los”

nicat on admet que ho havien estat fent durant tot aquest temps i en culpabilitza el govern socialista. Ha existit una mena de competició entre les comissaries, a veure qui aconseguia més detencions. Una batalla de xifres, que comporta que hi hagi gent a qui s'identifica fins a dues o tres vegades al dia. Aquestes persones viuen la rutina de l'estigmatització només pel fet de tenir un color de pell diferent.

— *“Recentment, el Sindicat Unificat de la Policia ha tornat a admetre que els obliguen a fer identificacions massives d'immigrants sense justificació”*

Quan detecteu una batuda, com actueu?

La nostra tasca, sobretot, comença per observar bé el que està passant. La policia pot actuar si s'ha comès algun delicte, si està perseguint algun delinqüent. Abans d'interactuar, observem. Ens col·loquem a prop perquè se'ns vegi, per això portem les armilles. També repartim informació als veïns. Les brigades les formen quatre persones i cadascuna té un rol. Un dels rols és documentar tot el que està passant. Quan es produeix una vulneració dels drets humans, ens apropem a la policia. Es vulnereu els drets humans perquè només aturen un determinat tipus de persones. També perquè, per exemple, hi ha persones interceptades que presenten la documentació i, per tant, no haurien de ser detingudes, però, en moltes ocasions, se les emporten. Seguim un codi de conducta per relacionar-nos amb la policia, que evita insultar o qualsevol altra actitud que pugui tenir conseqüències per a nosaltres o la persona que identifiquen. Preguntem a la policia què està passant, els motius del control. Nosaltres coneixem bé la llei i sabem que aquest tipus de control només es pot fer quan s'ha produït un delicte que crea alarma social. Alhora, com a ciutadans, també tenim el nostre dret a conèixer què és el que està passant, per què estan detenint aquestes persones.

I amb quines respostes topeu?

Les respostes i les reaccions que et pot donar la policia són molt variades. En funció d'això, es manté un diàleg més o menys actiu. Sigui quina sigui la resposta policial, sempre qüestionem el motiu del control. Si detenen una persona que prèviament s'ha identificat, informem que no és legal, aquestes detencions preventives no es poden dur a terme. Sempre qüestionem quin és el delicte. A aquestes persones, pel sol fet d'anar caminant pel metro, les aturen, els demanen la documentació, la presenten i, potser per no tenir el permís de residència o algun tipus de tràmit administratiu, són detingudes i conduïdes a la comissaria... de vegades, fins i tot pateixen amenaces i maltractes. Però, en realitat, es tracta d'una falta administrativa. És com si se t'emporressin a comissaria per posar-te una multa de trànsit. És una detenció fora del marc legal. Nosaltres sempre qüestionem aquestes actituds de la policia.

I també denuncieu que, pel fet de qüestionar-les, la policia obstaculitza la vostra tasca i, alhora, us acusa d'obstaculitzar la seva. Heu arribat als tribunals.

Amb acusacions infundades i falses. Les coaccions de la policia han evolucionat. El 2010, van arribar les primers multes administratives de 300 euros per “provocar reaccions a la gent que podien alterar l'ordre públic”. Més tard, va arribar una altra tanda de multes de 500 euros... I el novembre de l'any passat, durant les tasques d'observació d'una brigada a la plaça de Castilla de Madrid, la policia ens va denunciar per la via penal. Ens acusava d'obstaculitzar la tasca policial, d'insultar-los. És el món al revés. Sempre que sortim de brigades, tal com aprenem durant la formació, sabem que en cap moment hem d'insultar la policia, sabem que hem de mantenir un tracte correcte. Precisament, arran de la nostra actitud, ells no saben com atacar-nos. Saben que el que fem és completament legal i s'inventen els càrrecs. El judici va ser el mes de març i ens van absoldre. El jutge va considerar que qüestionàvem la seva tasca però no l'obstaculitzàvem. Tot el que fem és legal, però, a la policia, li fa nosa que hi hagi gent amb armilles observant el que fan, anotant què passa i qüestionant-ho.

— *“Tot el que fem és legal, però, a la policia, li fa nosa que hi hagi gent amb armilles observant el que fan, anotant què passa i qüestionant-ho”*

Quines conseqüències tenen els controls sobre les persones migrants i, alhora, sobre el conjunt de la societat?

Les identificacions tenen diverses conseqüències. La primera és sobre la vida quotidiana de la gent; es criminalitza una part de la població simplement pels seus trets físics. La policia crea fronteres invisibles. Per exemple, dins el metro, hi ha llocs per on es pot passar i llocs que s'han d'evitar. Això genera una por en la població migrant que fa que se senti excloua. Els seus trets físics limiten la seva llibertat de moviment. Hem arribat a parlar amb immigrants que ens diuen que com que saben que sempre hi ha controls al metro d'Oporto a l'hora que tornen de treballar, han de tornar amb taxi. L'associació és una altra de les conseqüències de les batudes. Associem delinqüència i immigració. La gent sempre veu persones de color, llatines... parlant amb la policia o en situacions humiliants: contra la paret o escorcollats. Envies el missatge “deuen haver fet alguna cosa”, “deuen haver comès algun tipus de delicte”. La gent no sap que aquella persona només transitava pel carrer i potser acaba detinguda.

Malgrat aquest risc d'associació, quina acollida té la iniciativa als barris?

És bona, però no tant com voldríem. Quan sortim de brigada, un dels objectius principals també és parlar molt amb la gent del barri i saber què els sembla la situació. Els donem informació i expliquem el que està passant. Habitualment,

la resposta és força bona; una prova d'això és que continuem, des de 2009, i que hi ha gent que es va sumant a la iniciativa, continuem regenerant-nos. Seguirem fins que finalitzin els controls.

Ha corregut un vídeo per la xarxa on es veuen uns veïns i veïnes de Lavapiés que aconseguen fer fora a la policia del barri. La resistència activa és una altra manera de lluitar contra les batudes?

No té res a veure amb la tasca de les Brigades, però són altres formes de resposta veïnal molt vàlides. Al barri de Carabanchel, també van trobar aquesta forma. S'ajuntaven a l'assemblea del 15M i feien soroll perquè la policia marxés. A Lavapiés, va ser una reacció espontània de la gent del barri, a la boca del metro del barri. Ens vam quedar mirant el control i s'hi va anar afegint gent que venia del metro. El 15M era molt recent, la gent estava molt activa. Quan ens vam ajuntar uns quants, vam començar a fer soroll i la policia va començar a posar-se nerviosa. Cada vegada venia més gent amb actitud pacífica i cada vegada venia més policia. La policia va haver de retrocedir, va marxar del barri fent marxa enrere. Tot i que es van endur un noi nigerià detingut, va ser molt satisfactori veure que, amb força, unint-nos i mostrant el nostre rebuig, podíem acabar amb aquestes pràctiques.

Mocadors vermells i oposició als CIE a Barcelona

L'any 2009 es va engegar la campanya Estamos Enredadas a Barcelona, amb l'objectiu de visibilitzar les batudes racistes. La iniciativa denunciava el conjunt de la maquinària de deportació de migrants, que comença amb la batuda, passa pel Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) i acaba amb l'expulsió. Es va activar una llista de missatgeria mòbil per alertar quan hi hagués una batuda racista. Alhora, es va fer una proposta d'intervenció solidària amb mocadors vermells, sota el lema *Totes estem enredades, treu el mocador per les teves veïnes*. El mocador vermell era símbol d'alerta davant les batudes policials. L'estratègia consistia a treure i agitar el mocador vermell en un espai on s'estigués fent una batuda per alertar la població i pressionar la policia. Alhora, quan es produïa una batuda, es feia una crida a la solidaritat a través del mòbil. Actualment, la Campanya pel Tancament del Centre d'Internament de Zona Franca aglutina diversos col·lectius i entitats. Denuncien les condicions de reclusió en aquests centres, que estan envoltats d'una opacitat absoluta. Des de la campanya i altres organitzacions, denuncien situacions violentes i maltractaments a l'interior dels centres i exigeixen el tancament del Centre d'Internament d'Estrangers de Zona Franca i de tots els CIE de l'Estat espanyol.

Fer més que música

La Fundació Ribermúsica desenvolupa un projecte socioeducatiu molt important, des de 2002, a través del qual ofereix tallers gratuïts de música per a persones dels barris de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera. La idea s'inspira en el Sistema

d'Orquestres de Veneçuela. Entre les diverses ofertes, destaca el projecte d'orquestra infantil i juvenil i els tallers innovadors de BàsquetBeat -que consisteixen a anar al ritme a través del joc de pilota- i el Ve-Ri-No-Tek, el taller de hip-hop.

Anaïns Barnolas

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Un grup de quinze nenes i adolescents travessen el carrer d'Allada Vermell del barri de La Ribera de Barcelona i criden l'atenció de la resta de vianants perquè van carregades amb violins. Han acabat la classe de música d'una hora a L'esplai la Ribera, un casal de gent gran que cedeix una sala perquè les alumnes puguin assajar. Les joves intèrprets formen part del projecte socioeducatiu Riborquesta impulsat per la Fundació Privada Ribermúsica, que consisteix a oferir classes gratuïtes a la mainada i el jovent dels barris de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera.

Com cada divendres, hi ha assaig d'orquestra. Per tant, a la classe de violí, li toca reunir-se amb la resta de grups que toquen la viola, el violoncel, la flauta i el clarinet. En total, 56 nenes i joves d'entre set i vint anys es reuniran al Casal de Barri Pou de la Figuera. Allà, les esperen alguns pares i mares i curioses que observen el concert a través de les parets de vidre de l'edifici. A dins, hi ha rebombori. Les alumnes van seient, treuen els instruments de les fundes i les partitures de les motxilles i algunes ja afinen. L'orquestra és heterogènia i està formada per persones de diferents estrats socials, procedències, edats i nivells d'aprenentatge, però el director d'orquestra comença a donar indicacions i, de cop, es posen serioses.

En total, es fan sis tallers d'instrument (disset tallers setmanals), on hi participen més de 150 nens i nenes i adolescents, dos educadors socials, dotze professors i professores i voluntariat. La manera d'inscriure's és fàcil i no implica gaire burocràcia. Les sessions es plantegen des de la codirecció d'un músic professional (que facilita els continguts musicals) i un educador social (que focalitza l'atenció en el sistema de relacions, les diferències, el seguiment i la coordinació). Per estimular l'alumnat, cada trimestre es fa un concert. "L'última actuació que vam fer juntament amb altres escoles va ser molt digna", explica el coordinador socioeducatiu, Josep Maria Aragay.

La fundació els proporciona instruments que es poden endur a casa per assajar, amb la condició que en tinguin cura. "Això els permet incrementar el sentit de la responsabilitat", assenyala Aragay. El Víctor, de quinze anys, toca el violí des de fa tres anys i explica que "abans feia *batuka* i no havia de fer tan manteniment de l'instrument". "Ara has de tensar i destensar les cordes, passar la resina... El violí és més delicat", subratlla.

Entenat s'emmarca sota el paraigües genèric de les experiències *Community Arts* i la música comunitària

amb l'objectiu de "millorar les condicions de vida de les habitant del barri a través de l'ensenyament de la música", assenyala Aragay. La música comunitària es basa en principis com la participació de les membres de la comunitat; la varietat d'estils, cultures i contextos; la creació d'oportunitats per a la mainada amb menys recursos; l'increment de la cohesió social; la democràcia cultural; la transformació individual i col·lectiva, i l'excel·lència.

El seu entorn, segons Aragay, és "un barri molt especial; des del carrer de Princesa cap a baix, trobem botigues de disseny i restaurants de moda, mentre que, a la part de dal, hi conviu una realitat socioeconòmica ben diferent: un índex molt alt de població nascuda a l'estranger i un índex molt baix de capacitat econòmica familiar". Per tant, hi ha un percentatge considerable de població amb risc d'exclusió social. "La qüestió clau és com incloure les novingudes de manera que desenvolupin un sentit de pertinença per aconseguir estabilitat i cohesió social, a partir del respecte de la pluralitat i el manteniment de la nostra especificitat nacional i cultural", afegeix Josep Maria Aragay. Per això destaca el desenvolupament comunitari a través del treball des de, amb i per a la comunitat.

L'objectiu de la Fundació Ribermúsica és "millorar les condicions de vida de les habitant del barri a través de l'ensenyament de la música"

Des de la comunitat perquè utilitzen espais cedits pel barri (públics i privats) i uneixen diferents generacions, per exemple, la mainada infants i les adolescents assagen a L'esplai de la Ribera o bé al casal intercultural de joves de RAI (Recursos d'Animació Intercultural). "En aquest últim cas, hi va haver un procés de presa de confiança perquè els pares no veien amb bons ulls que les seves filles assagessin a un local on es reunien els joves", explica Aragay.

Amb la comunitat perquè es treballa amb altres fundacions, organitzacions o grups per crear xarxa. "Aconseguint tenir participants heterogenis, infants de famílies benestants que es relacionen amb d'altres que provenen de famílies que tenen pocs recursos (...) Als tallers d'instruments de vent, hi ha una diversitat positiva de gent catalana, de procedència llatina i àrab",

La Fundació Ribermúsica dona classes gratuïtes a infants i joves dels barris de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera -
Ramon Fornell

Orquestra de 56 infants i joves al Casal de Barri Pou de la Figuera -
Ramon Fornell

La música comunitària es basa en principis com la participació de les membres de la comunitat o la varietat d'estils, cultures i contextos -
Ramon Fornell

destaca Aragay. Un exemple de com el projecte ajuda a enfortir els vincles entre la gent del barri és el cas de Hena Iqbal, de quinze anys, que toca el violí: "Vaig a classe de música juntament amb un nen del *cole* amb qui abans em portava malament i, en canvi, ara m'hi parlo". Per últim, és un projecte per a la comunitat, segons l'educador, perquè "enriqueix tothom del territori".

El projecte s'inspira en el Sistema d'Orquestres de Veneçuela

Els tallers van començar el 2002, "amb el de percussió, vuit sessions per un grup de menors al centre Joan Salvador Gavina de Barcelona, amb la voluntat d'ensenyar música, fomentar hàbits saludables, crear un espai d'oci i relació i millorar les habilitats comunicatives", recorda Aragay.

El projecte s'inspira en l'experiència viscuda a Anglaterra als anys 60, "quan els músics es van començar a plantejar la música com una eina professional per donar oportunitats i relacionar cultures, com una solució davant els problemes de la societat contemporània". Més tard, el febrer de 1975, el músic José Antonio Abreu va crear el Sistema d'Orquestres Infantils i Juvenils de Veneçuela. "Abreu va començar amb onze nenes a qui ensenyava a tocar el violí i, al cap de 30 anys, el projecte va anar creixent i, actualment, són més de 250.000 persones". "El 85% de les participants pertanyen a les classes més oprimides d'un país on la tercera part de la població es troba -segons dades del Banc Mundial i l'ONU- sota el llindar de la pobresa", per tant, "la família no només les envia

"Als anys 60 es va començar a plantejar la música com una eina per relacionar cultures i com una solució davant els problemes de la societat contemporània"

a aprendre un instrument perquè no estiguin al carrer i aprenguin, sinó perquè també els serveixen un plat calent a taula. Estem parlant d'un projecte existencial", puntualitza Aragay. I no només això, estem davant "la fàbrica de músics més important".

El Sistema d'Orquestres de Veneçuela ha servit com a inspiració per

Classes de
hip-hop del taller
Ve-Ri-No-Tek
-
Fundació
Ribermúsica

impulsar projectes semblants a més de vint països del món. En el cas de Catalunya, no només hi ha la Fundació Ribermúsica, sinó també el Centre Xamfrà del Raval, Art i Barri, Comunitària o l'Escola de Música-Centre de les Arts de l'Hospitalet.

A banda del taller d'orquestra infantil i juvenil, la fundació també ofereix el taller de percussió Tantanrantan!, el taller innovador de BàsquetBeat, d'iniciació a la música i al ritme a través del joc de pilota, i el taller Ve-Ri-No-Tek, que són classes de hip-hop.

A banda dels tallers de música, fa setze anys que la Fundació organitza la Gran Festa de la Tardor Ribermúsica, amb concerts gratuïts a diferents punts del nucli històric, com la Basílica de Santa Maria del Mar, els palaus i museus del carrer de Montcada, el Convent de Sant Agustí, les galeries, els espais d'art, els tallers d'artesanaria i les botigues; els bars i restaurants. "D'aquesta manera, per exemple, et poden estar tallant el cabell a una perruqueria mentre interpreten Bach", recorda Aragay.

El projecte BàsquetBeat incentiva l'aprenentatge de la música a través de l'esport
-
Fundació Ribermúsica

A ritme de bot

A banda del projecte d'orquestra infantil i juvenil de la Fundació Privada Ribermúsica, l'entitat vol destacar que les persones també podem aprendre a fer música amb el cos o bé amb una *darbouka*, amb la veu, amb un ordinador o, fins i tot, amb una pilota de bàsquet. Per això, a banda dels instruments de corda i de vent, des de fa temps, es duen a terme els cursos de Ve-Ri-No-Tek (hip hop) i de BàsquetBeat.

BàsquetBeat és un taller de música que es fa amb un equip de bàsquet. La idea és aprendre música a través de l'esport: "Vam pensar que era una bona manera d'arribar als joves i que podíem fer incrementar l'interès a la gent que jugava a bàsquet", afirma el coordinador educatiu Josep Maria Aragay. El taller és una sessió de música setmanal en el marc de la rutina habitual de l'entrenament de bàsquet i consisteix a fer votar la pilota al ritme dels sons. En aquest sentit, el projecte pretén millorar la destresa en l'esport, el sistema de relacions de grup o la vivència d'experiències musicals satisfactòries. "Quan vaig començar el taller, els alumnes no em miraven ni als ulls", explica Aragay.

El projecte neix com una fórmula original que beu d'experiències com Musicbasket, desenvolupada per l'exjugador Massimo Antonelli a Itàlia; Stomp, als Estats Units, o Crazy Trash Drummers, a Alemanya.

El taller s'ha dut a terme durant diversos trimestres amb quatre equips diferents del barri i, des de gener de 2010, s'està desenvolupant amb l'equip de bàsquet del Casal dels

Infants del Raval (nois d'entre divuit i dinou anys amb risc d'exclusió social), fet que ha propiciat que el projecte hagi estat reconegut per l'Open Society Foundations com una iniciativa pionera a escala mundial en l'acció social amb jovent. Aquest reconeixement ha suposat la realització d'un documental, dirigit per Gonzalo Escuder i Nacho Gómez, que es pot veure a www.ribermúsica.org.

D'altra banda, un cop a la setmana, també es fa el taller de hip-hop Ve-Ri-No-Tek, on (com al de BàsquetBeat) l'alumnat van fluctuant, ja que són joves que estan vivint situacions personals complicades. "En aquests dos tallers, no hem aconseguit l'heterogeneïtat que hi ha als d'orquestra", remarca Aragay.

Si els tallers d'instruments de corda són molt directius, els tallers per a adolescents estan pensats com un espai de creació i de construcció "on tothom es va fent, cosa que es veu a les lletres". "Observem que els nois que procedeixen dels països àrabs fan lletres més canalles, en canvi, els de procedència llatinoamericana, amb un perfil semblant als àrabs (sense estudis, sense experiència professional), parlen de les mateixes realitats i els mateixos problemes, però de manera més metafòrica".

La intenció és que l'alumnat no només canti, sinó que aprengui a fer les seves bases amb l'ordinador. "Nosaltres sempre els diem que, si saben fer música, és una eina que tindran i que els farà ser una mica independents, perquè no només hauran d'afegir bases d'Internet o cantar les cançons dels altres".

La xarranca (2)

FOTOGRAFIA: Marianna Capelli

Ara mateix, en algun lloc de qualsevol continent, unes nenes dibuixen una quadrícula al terra amb guix, ignorant que estan acomplint un gest repetit al llarg dels segles. Donen inici a un joc que, de fet, és el joc de la vida.

La xarranca, amb els seus quadrats numerats i l'arc final, representa el recorregut de la terra fins al cel, un viatge d'anada i de retorn que esdevé una al·legoria dels cicles de la vida. Tot i que la xarranca té noms i regles diferents en funció del lloc on es juga, hi ha normes que prescriuen quines caselles s'han de visitar i en quin ordre, la majoria mantenint l'equilibri amb un sol peu. Hi ha caselles on es poden recolzar els dos peus i descansar, en d'altres, es col·loquen els peus en caselles diferents per, immediatament, fer una giragonsa i tornar. Com podem no pensar en les danses de la mort medievals? També hi ha caselles que representen caure al pou –a l'infern– i que desqualifiquen i envien la persona fora del joc. Amb aquests elements, no sobta que la xarranca es consideri com l'antecessora del joc de l'oca, amb el qual comparteix el caràcter iniciàtic.

És ara, quan ens parlen de crisi, quan ens treuen a empentes i mastegots de la quadrícula i ens canvien les regles del joc sobre la marxa, que ja no és una metàfora sinó un repte. Saltant quadrets, les nenes del franquisme vàrem aprendre a passar pel cicle de la vida o, més aviat, pels diversos cicles de la vida i, alhora, pels cicles de les lluites. Pertanyem, orgullosament, a una generació de dones per les quals les lluites i la vida han estat un tot indèstriable. Nosaltres, que vàrem voler conquerir la meitat del cel –que aleshores semblava tan llunyà– només per comprendre que no ens assadollen els cels si ens desenganxen de la terra, ara veiem com els drets pels quals vàrem lluitar cauen un darrere l'altre. Portem tota la vida saltant caselles, tornant a començar una i altra vegada, tossudes i embrancades en dir-nos, en conjujar-nos, decidides a sargir genealogies, a inventar nous itineraris, a desfer els nusos que ens atrapen. No hem tornat perquè mai vàrem marxar, tirarem la pedreta i saltarem de nou, si hem après alguna cosa és la paciència i el valor de la intel·ligència col·lectiva, la creativitat i la cooperació.

Eva Fernández

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

MASS MEDIA

L'anuari dels silencis mediàtics de 2011 destapa un altre escàndol de la família reial espanyola

Media.cat publica un nou recull de reportatges sobre temes destacats que gairebé no han aparegut als mitjans de comunicació

La infanta Pilar de Borbó, germana del rei Joan Carles, presideix una societat d'inversió col·lectiva (SICAV), Labiernag 2000, amb un patrimoni de 4,5 milions d'euros. L'any 2010, Labiernag 2000 no va pagar ni un cèntim de l'impost de societats i, el 2009, menys de 1.000 euros, tot i haver-ne guanyat gairebé 400.000. A l'empresa, amb un capital d'origen desconegut, també hi participen com a accionistes els cinc fills de la germana del rei. Aquest és un dels te-

mes que ha vist la llum a través dels dotze reportatges de l'*Anuari Mèdia.cat. Els silencis mediàtics de 2011*. Com ja va passar l'any passat -primera edició del recull- amb qüestions com el cas Urdangarín, la iniciativa del Grup de periodistes Ramon Barnils consisteix a fer un treball d'investigació profund per donar a conèixer afers de relleu que els mitjans han esquivat. Enguany, s'hi poden llegir temes com la gestió il·legítima de les aigües de Barcelona per part d'Agbar, després

que una sentència judicial determinés que no hi ha cap contracte de concessió; els bancs que inverteixen en empreses d'armes; l'especulació amb aliments bàsics amb fons de Catalunya Caixa; les protestes ecologistes contra el nou gasoducte del Vallès; el projecte d'instal·lar el primer complex d'oci catòlic a Mallorca (anomenat Terra Santa); l'espoli fiscal que implica el frau fiscal de les grans fortunes; el buit legal en relació als lobbys; una sentència que destapa les pràctiques de dis-

criminació sindical continuada dins l'empresa Ford; 27 lleis dels Països Catalans "empantanejades"

al Tribunal Constitucional; la probable prohibició del burca i el nicab a Catalunya; els èxits de la mediació en la resolució de conflictes; els motius dels èxits continuats del PP al País Valencià; les raons que durien gairebé un 50% de la població catalana a votar o abstenir-se en un referèndum d'autodeterminació, i la indemnització milionària de la Generalitat a l'empresari taurí. Tot plegat es pot consultar a través d'Internet i a les llibreries on es distribueix. REDACCIÓ

PREMSA

Reconvertint el Primer de Maig en un assaig de noves tàctiques de contenció policial

Aquesta última setmana, *La Vanguardia* ens ha obsequiat amb una llarga llista de titulars al voltant del macrodispositiu policial organitzat expressament per protegir la cimera del Banc Central Europeu (BCE) que es va celebrar a la capital catalana. Entre ells, trobem els clàssics: "La policia blindada Barcelona per celebrar la reunió del BCE" i "Suspès l'espai Schengen per la cimera del BCE"; els de caire explicatiu i de xifres: "Interior eleva a 3.500 la xifra final de policies per a la reunió del BCE" o "La policia deté dotze persones i refusa l'entrada de 31 persones", i tots aquells que tracten sobre les llums i les om-

bres de la coordinació entre les diferents policies espanyoles per la cimera.

Entre tota aquesta allau de titulars, que semblen més les piulades d'un *community manager* policial que no pas capçaleres d'articles de premsa, trobem dos articles -apareguts a l'edició digital del diari l'1 i el 2 de maig- que són particularment inquietants per la capacitat d'utilitzar un esdeveniment social com la manifestació alternativa de l'1 de Maig a Barcelona per justificar i il·lustrar un altre esdeveniment que no només no hi té res a veure, sinó que és totalment contrari a l'esperit de la protesta que protagonitzen, cada any, jovent,

treballadores autòctones i immigrants, jubilades i activistes socials, entre d'altres. Aquests articles estan encapçalats per titulars quasi idèntics. El primer: "Els Mossos blinden el recorregut de la mobilització alternativa" (01/05/2012); l'altre, signat per Enrique Figueredo, anuncia a bombo i plateret: "Els Mossos assagen el blindatge per la reunió del BCE a Barcelona" (02/05/2012). De cop i volta, una manifestació contra la reforma laboral i el pacte social passa a ser un exercici de contenció de masses per part de la policia. L'article de Figueredo, que no és més que una versió més reposada i rancuniosa del text aparegut el mateix 1 de ma-

ig, ens regala perles de tendenciositat com la següent: "Una novetat va ser que la comitiva no es va poder desviar ni un sol carrer del recorregut comunicat. Per evitar temptacions dels més violents, a cada cantonada, hi havia un nodrit equip d'antidisturbis i fins i tot algú vestit de carrer".

Els dos articles expliquen totes les accions dutes a terme per la policia autonòmica de manera detallada -detencions, nombre d'escorcolls, estacions de metro tancades, cossos implicats en l'operatiu... També es detalla "la gran quantitat de material requisat", format per màscares de gas pertanyents al personal de premsa, *walkie talkies* de l'organit-

zació de la manifestació i pals de banderes i pancartes. També s'esmenten pintures i martells com a part dels estris segrestats legalment. En cap cas no es menciona la xifra de manifestants i les úniques fonts no policials esmentades només fan referència al malestar que van generar els escorcolls indiscriminats a la gent que passava per la Gran Via i per la ronda Universitat. No es recull cap mena de declaració de les manifestants sobre les seves reclamacions o les motivacions que les van fer sortir al carrer. Queda clar que, per al Grup Godó, cada dia és més evident que no s'ha de deixar que la realitat espatlli un bon titular. RAMON SAMBLAS

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

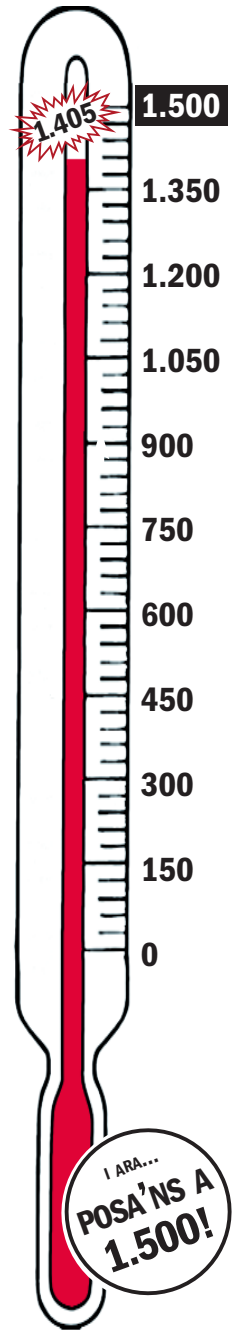
DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpiritu.

93 837 15 48
www.ecofestes.com

. SUBSCRIPTÒMETRE

COMPLEMENT DIRECTA

Noves incorporacions al club!

MAIG

LES NOVETATS I LA RESTA DE SERVEIS A

www.setmanaridirecta.info/complement-directa

Terra d'escudella
bar restaurant

ecofestes

EL VIEJO TOPO

cacau
pastisseria

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicflia, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriuiu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

LES 10 PRIMERES EL TINDRAN DE FRANC

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

MÓN · L'ANY PASSAT, L'ESTAT ESPANYOL VA VENDRE MATERIAL DE DEFENSA A L'ÀRÀBIA SAUDITA, BAHRAIN I EGIPTO, ENTRE ALTRES PAÏSOS

L'armament que exporta l'Estat espanyol amenaça les revoltes àrabs

Marc Almodóvar
Alexandria (Egipte)

Les exportacions armamentístiques espanyoles continuen preocupant les organitzacions socials. Segons les dades del mateix Ministeri d'Economia, durant el primer semestre de 2011, es van vendre el doble d'armes que en el mateix període de 2010. 1.164,58 milions d'euros, bona part dels quals han estat destinats a països implicats en revoltes populars, on podrien haver estat utilitzades per reprimir la població i perpetrar violacions dels drets humans. És el cas, entre d'altres, d'alguns països protagonistes de l'anomenada *primavera àrab*. Així es desprèn del darrer informe de la campanya Armes sota control, elaborat per Amnistia Internacional, Fundació per la Pau, Greenpeace i Intermón Oxfam, amb l'assistència tècnica de l'Institut d'Estudis sobre Conflictes i Acció Humanitària (IECAH).

L'Àràbia Saudita es troba directament implicada en la repressió de les revoltes a Bahrain i el Iemen

Un dels casos més preocupants destacats per l'informe és el de l'Àràbia Saudita, una monarquia aliada personalment amb la casa de Borbó i que, militarment, es troba directament implicada en la repressió de les revoltes a Bahrain i el Iemen. L'exèrcit saudita va rebre armes i material de defensa per valor de 3,53 milions d'euros i es van autoritzar operacions per valor de 29,3 milions d'euros en les categories d'aeronaus i bombes, torpedes, coets i míssils. Actualment, l'Estat espanyol té una operació oberta amb Riad per la venda de 250 carros de combat *Leopard*, uns tancs desplegats a les guerres de Kosovo i l'Afganistan. La venda podria proporcionar 3.000 milions d'euros a l'Estat espanyol, cosa que ha generat unanimitat entre el PSOE i el PP, amb l'argument de la situació de crisi econòmica. Un acord similar per la venda alemanya de 200 carros *Leopard* a Riad va provocar una forta polè-

L'Estat espanyol negocia amb l'Àràbia Saudita la venda de 250 carros de combat 'Leopard'

mica l'estiu passat. L'Àràbia Saudita va comprar uns altres 150 carros blindats a Rússia. Feia molts anys, des de 1990, que el país no adquiria tancs blindats com l'any passat.

La monarquia saudita, un dels règims més tancats i despòtics de la regió, ha utilitzat la seva força militar i política per influenciar les revoltes àrabs. El mes de març, tropes de l'exèrcit saudita van envair Bahrain amb la finalitat de posar fi a les revoltes populars contra el règim de Manama. A part de la repressió interna a les revoltes populars de la regió petrolera del Qatif, també s'han reportat atacs d'unitats armades saudites al nord del Iemen per reprimir insurreccions regionals locals. L'aurèola saudita també sobrevola la resta de revoltes, com la Síria, aquest cop del costat dels sublevats contra el règim, tot i que l'abast de l'impacte militar d'aquest suport és una autèntica incògnita a dia d'avui.

L'Estat espanyol també hauria venut municions, dispositius i complements per valor de 6,35 milions al règim de Bahrain, un país que es troba en revolta des del

febrer de 2011. També es reporta la venda d'aeronaus per valor de 78 milions d'euros i cotxes tot terreny per valor d'un milió a l'Egipte de Mubarak. Unes xifres que se sumen als 2.910.733 euros venuts per Madrid a la dictadura egípcia entre 2005 i 2010. Amnistia Internacional ja va denunciar, fa poc més d'un any, aquestes vendes juntament amb altres per valor d'1,6 milions d'euros a la Tunísia de Ben Ali o 6,9 milions a la Líbia de Gaddafi.

L'Estat espanyol va passar de vendre material a Líbia a enviar-hi els avions de les Forces de l'Aire

L'informe, però, reconeix com a molt positius "alguns avenços en la política de transferències" relacionades amb l'anomenada primavera àrab. El febrer de 2011, l'Estat

espanyol va revocar diverses llicències d'exportació d'armament a Tunísia i Egipte i va sol·licitar la revisió de tots els contractes posteriors a 2006. Madrid també va cancel·lar, el febrer de 2011, una venda de 1.000 ulleres de visió nocturna i 300 accessoris per valor de 7,8 milions a la Trípoli de Gaddafi, en el marc del veloç canvi estratègic del posicionament en relació al règim libí. De la nit al dia, l'Estat espanyol va passar de vendre material a Líbia a enviar-hi els avions de les Forces de l'Aire dins la missió bèl·lica de l'OTAN per derrocar el dictador libí. Un dictador que, per cert, és propietari de l'honorífica clau d'or de la ciutat de Madrid.

Altres països aixequen preocupació, segons l'informe. A Mèxic, tot i que l'anomenada *guerra contra la droga* s'ha cobrat la vida de més de 50 mil persones, es van vendre armes per valor de 57 milions d'euros. També preocupen les transaccions (mig milió d'euros) amb el Pakistan. L'informe també apunta vendes poc controlables per valor de 58 milions d'euros als Estats Units, 90 mil euros a Israel o 22 milions d'euros a Colòmbia.

La venda d'armament a països implicats en revoltes populars ha aixecat polèmica a d'altres països. Mesos enrere, el Congrés dels Estats Units va plantejar la necessitat de reformular el finançament econòmic i militar al règim egipci, unes ajudes valorades en 1.300 milions de dòlars que van a l'exèrcit directament i amb total opacitat. Era la resposta davant l'atac de l'exèrcit egipci contra diverses ONG estrangeres que treballaven a Egipte. Unes organitzacions que van ser acusades d'intrusisme i espionatge per les autoritats cairotes i entre les quals hi havia la controvertida National Democratic Institute, vinculada a la fundació Endowment for Democracy. El Congrés americà reclamava certificar el camí de la junta militar cap a la democràcia i la defensa dels drets civils. Hillary Clinton va haver de justificar raons especials de seguretat nacional per saltar-se la prohibició congressista i reprendre l'ajuda a l'exèrcit egipci després que es generés incomoditat entre les companyies americanes productores d'armament beneficiades per l'acord.

ESTAT ESPANYOL • LES AJUDES A LES AFECTADES NO ARRIBEN I PROP DE 7.000 PERSONES CONTINUEN FORA DE CASA SEVA

Lorca, sacsejada per la corrupció política un any després del terratrèmol

Maria Ortuño
Lorca

El veïnat de Lorca tornarà a sortir al carrer el dijous 10 de maig -un dia abans que es compleixi un any del terratrèmol (de magnitud 5,1) que va deixar la ciutat desolada, nou víctimes mortals i més de 300 persones ferides, milers de desplaçades i 1.650 milions d'euros de danys estimats. Avui dia, prop de 7.000 persones continuen fora de casa seva. Aquesta vegada, no seran les ones sísmiques les que forçaran la gent a sortir de casa; aquesta vegada, s'encarregarà de fer-ho la ràbia de la població pel desvergonyiment amb què la tracta l'administració, tant local com regional o estatal. El proper dijous el veïnat sortirà al carrer per exigir que s'agiliti el procés de les ajudes i que la classe política compleixi els compromisos, però també per denunciar públicament la impunitat amb què l'administració regional ha bloquejat o desviat els diners europeus i estatals destinats a pal·liar els efectes del sisme.

El cúmul d'injustícies que s'han donat al llarg d'aquest any no té fi. La mesquinesa dels *cacics* locals i la displicència dels càrrecs responsables regionals i estatals estan permetent que el desastre ocasionat pel sisme es converteixi en una oportunitat de negoci i estan portant a la ruïna econòmica la gent amb menys possibilitats econòmiques. Milers de tràmits burocràtics per unes ajudes que no arriben; la sensació del veïnat és que se l'està enganyant.

Milers de tràmits burocràtics per unes ajudes que no arriben; la sensació del veïnat és que se l'està enganyant

Pocs dies després del terratrèmol, la ciutat ja es va inundar de perits arrogants del Consorci de Compensació d'Assurances -s'ha denunciat que es van fer signar documents sense informar bé la gent afectada i, en conseqüència, moltes compensacions han estat infravalorades-, de constructores que hi veïen una oportunitat per sortir de la crisi del *toixó* i d'empreses que feien estudis tècnics per quantitats de diners desmesurades. El primer edifici que es va

Moltes veïnes es veuen obligades a assumir les despeses d'enderrocament dels seus habitatges

Milers de persones encara no han pogut tornar a casa seva

reparar va ser l'Institut d'Hisenda, el cinquè dia després del sisme, seguit de la caserna de la Guàrdia Civil. Aquests fets contrasten amb la falta d'intervenció en immobles d'ús comunitari, com els nou centres d'ensenyament inutilitzats pel sisme (6.600 alumnes encara desplaçades) i alguns centres de salut.

Problemes derivats del primer Reial Decret Llei

Un any després, la intervenció a la ciutat s'ha limitat a una paperassa burocràtica sense fi per taxar i avaluar les compensacions econòmiques de les asseguradores i a l'enderrocament de prop de 1.200 habitatges (260 immobles) inhabilitats, cosa que ha obligat milers de

persones a buscar residència temporal. Però els enderrocaments no han estat exempts de problemes. El primer Reial Decret Llei (RDL), signat pel govern de Zapatero per resoldre les ajudes, tan sols va donar el termini de tres mesos per cobrir les despeses dels enderrocaments necessaris, mentre que el procés d'avaluació dels edificis es va perllongar sis mesos. El 50% dels expedients presentats, doncs, no van ser acceptats perquè van quedar fora de termini. Després de mesos de tràmits i recursos, 160 immobles es troben en "situació d'indefinió" i les 500 famílies que els habitaven, en una situació molt crítica: el 65% dels casos s'han catalogat com a "ruïna econòmica" i, per tant, estan obligades a enderrocar els seus

habitatges assumint les despeses d'enderrocament (entre 6.000 i 15.000 euros per habitatge). Atès que la gran majoria d'afectades no es pot fer càrrec dels enderrocaments, l'ajuntament els assumirà amb diners públics, que comptaran com a embargament per aquestes famílies. A més, les ajudes per pagar el lloguer contemplades al primer RDL -fins a 600 euros per família- no arriben, però, en canvi, molts propietaris d'habitatges van aprofitar per apujar els lloguers. J.A. Lario, un dels portaveus de la Plataforma d'afectats pel terratrèmol, ens explica que hi ha desenes de famílies amb pocs recursos, majoritàriament immigrants i pensionistes, que continuen vivint sota el seu risc en immobles marcats amb el punt vermell, que vol dir que és inutilitzable.

Desenes de famílies viuen sota el seu risc en immobles marcats amb el punt vermell, que vol dir 'inutilitzable'

Lario comenta que un altre problema derivat del primer RDL és que es va firmar pocs dies abans de les eleccions municipals i, per tant, va ser aprofitat pel govern regional per prometre ajudes que després no va poder assumir.

Manca de transparència i caciquisme

La manca de transparència en els compromisos i el calendari ha portat a una gran desconfiança per part de la ciutadania. No va ser fins el 30 de març que l'Estat va signar el tercer RDL on, entre d'altres mesures, es compromet a cofinançar amb la Comunitat Autònoma 230 milions d'euros en ajudes al lloguer, la reparació i la reconstrucció, 115 ja entregats i 115 que ha prestat a la comunitat mitjançant l'Institut de Crèdit Oficial (ICO). D'aquesta manera, la mesura no es podrà aturar per la falta de pressupost de la comunitat. El president de la regió, Ramón Luis Valcárcel (PP), ha estat durament criticat pels seus viatges inoperatius a Madrid, mentre que la Comissió per a assumptes del terratrèmol ha canviat tres vegades de

El president Luis Valcárcel encara no ha explicat on han anat a parar els 21 milions d'euros que va concedir a la regió el Fons Solidari de la CE

responsable en un any. A més, el segon comissionat, Mario Garcés, va ser desplaçat del seu càrrec arran de les seves declaracions on reconeixia que les ajudes estaven bloquejades a Múrcia. El portaveu municipal de Lorca també va ser "retirat de l'escena política" per criticar la comunitat autònoma per la mala gestió de les ajudes. Avui dia, el president Valcárcel encara no ha explicat on han anat a parar els 21 milions d'euros que va concedir a la regió el Fons Solidari de la Comunitat Europea (CE) a finals de 2011.

L'única cosa que manté dempeus l'esperança de la població afectada és la solidaritat que ha rebut -de Lorca i de molts altres llocs- en forma de mà d'obra, estris, menjar i ajudes econòmiques o les iniciatives voluntàries d'educació i prevenció, com el projecte ESLorca, entre d'altres. Una solidaritat que ha demostrat que la voluntat d'ajudar del poble és infinitament més eficaç que la xerrameca de la classe política, capaç de fer que la catàstrofe política superi amb escreix el desastre natural.

ANÀLISI · LA MEMÒRIA DE L'ANY TRASCORREGUT GARANTEIX QUE LA LLUITA ÉS L'ÚNICA ALTERNATIVA PER ALS CONDEMNATS DE LA TERRA

Les intifades àrabs i la contrarevolució

LEFFERIS PITARAKIS

Manifestants antigovernamentals egipcis criden consignes sobre un tanc de l'exèrcit durant una protesta a la plaça Tahrir el 29 gener de 2011

Santiago Alba Rico
Tunis

Per un balanç de les convulsions que sacsegen el món àrab des de fa més d'un any obliga a moure's en dos nivells paral·lels al mateix temps, la convergència puntual dels quals no ha d'induir-nos a simplificacions ideològiques. Per una banda, tenim unes poblacions humiliades durant dècades -políticament, socialment i econòmicament- que han escollit el pitjor moment per reclamar democràcia. Per què el pitjor moment? Perquè la democràcia, que ha estat sempre el privilegi econòmic dels centres capitalistes, està retrocedint a tota velocitat a les metròpolis occidentals que la predicaven i la impediaven fora d'Europa. La guerra que anomenen crisi està desmantellant la combinació d'estat del benestar i d'estat de dret a Occident, està dissolent el seu matrimoni natural amb el capitalisme i reconstruint molt de pressa les condicions

que fa 80 anys van portar el feixisme i la guerra mundial. En aquest sentit, l'ingenu reclam de llibertat dels àrabs, espontani, imparabile, desconcertadament subversiu, només pot ser canalitzat per les forces ja organitzades de la regió, en particular, les islamistes, que manquen d'un programa econòmic alternatiu i que, per aplicar l'aliè, hauran de posar en qüestió els propis principis de les revolucions que les han portat al poder. A Tunísia, per exemple, on tots els problemes socials es mantenen inalterats o agreujats, n'hi ha hagut prou amb quatre mesos per desacreditar un govern que, davant de les protestes, torna a recórrer -com la dictadura- a la repressió policial. Podem dir que l'Estat espanyol i Tunísia, un baixant i l'altra pujant, convergeixen avui en el màxim de democràcia formal compatible amb el capitalisme global en recomposició destructiva.

Però és que, a més, els pobles àrabs han escollit la pitjor regió del planeta i no només el pitjor moment

per reclamar democràcia. Des del final de la segona guerra mundial, dos factors tenallen el món àrab i el converteixen en una bomba de relotgeria molt difícil de desactivar. El primer és el pacte del Quincey, firmat entre Abdel Aziz Ibn Saud i Franklin D. Roosevelt el 1945, en virtut del qual l'Àrabia Saudita entregava l'hegemonia energètica mundial als EUA a canvi de poder disposar lliurement, gràcies als ingressos del petroli, la versió més reaccionària, fanàtica i puritana de l'islam: el wahhabisme. El segon factor té relació amb la recolonització de la zona en el mateix moment que la resta del món s'encaminava cap a la seva descolonització formal: Israel, en efecte, es converteix, el 1948, en l'"ariet occidental" -hauria dit Herzl- per penetrar i neutralitzar "les amenaces d'Àsia". Són aquests interessos vitals per les potències occidentals (el petroli i Israel) i la resposta panarabista i panislamista del darrer mig segle les que han tancat els pobles i les riqueses en una

gàbia durant dècades i les han convertit en ostatges de disputes geoestratègiques, les víctimes de les quals ningú no prenien en consideració. Quan esclata la revolució tunisiana el desembre de 2010 i de seguida s'estén a tot el món àrab, els joves que reclamen dignitat exposant la seva vida són els que es desprenen del fatalisme que s'havia apoderat de totes les forces polítiques que, sobre el terreny, negociaven amb o es resignaven a les dictadures que asseguraven l'*statu quo* a la regió.

En un context com aquest -on es concentra el nombre més elevat d'interessos geoestratègics del món i on, per tant, totes les potències ja intervenien de manera diferent-, les intifades populars, en amenaçar l'ordre regional, han obligat a fer un esforç contrarevolucionari, els efectes del qual podem començar a mesurar. N'hi ha dos que són especialment preocupants. Un té relació amb l'interimperialisme regional que enfronta l'Àrabia Saudita i l'Iran i que, tant a l'oblidat Bahrain

com a la Síria metonímica, on es creuen totes les ambicions de la zona, està pervertint l'impuls original democràtic, ciutadà i pan-nacional per convertir-lo en un conflicte sectari entre sunnites i xiïtes. L'altre efecte col·lateral desgraciat és el distanciament d'un sector de l'esquerra mundial -però ara també àrab-, davant l'agressió imperialista, es contrau en la defensa geoestratègica de l'*statu quo* i abandona les potencialitats revolucionàries de les intifades, especialment a Síria. La víctima d'aquesta creixent hegemonia de la geopolítica és, sens dubte, el moviment popular, marginat per les eleccions (Tunísia o Egipte), silenciada per la intervenció estrangera (Líbia o Bahrain), sacrificada per l'equilibri interimperialista (Síria) o sufocada per una combinació de repressió i reformes (el Marroc, Jordània, l'Àrabia Saudita, el Iemen). Si hi ha quelcom realment subversiu al món àrab és la democràcia; i si totes les forces que es disputen el territori, amb Israel al capdavant, estan d'acord en alguna cosa és que cal impedir-la per tots els mitjans.

Queda en peü aquesta doble revolució: contra la dictadura dels tirans i contra la dictadura de la geopolítica

Queda en peü aquesta doble revolució -contra la dictadura dels tirans i la dictadura de la geopolítica- per part de pobles que tots ignoraven interessadament i que han aixecat la veu després de dècades -segles- de silenci per reclamar el seu dret de retornar al *corrent central* de la història per poder decidir el seu propi destí. El procés acaba de començar i serà llarg; i el camí estarà ple d'obstacles i cadàvers. Però la memòria de l'any trascorregut i de la dignitat conquistada garanteix que la lluita, victoriosa o no, és l'única alternativa per als condemnats de la terra. "Treball, llibertat, dignitat nacional", la triple reivindicació de les revolucions àrabs és més viva que mai.

Diagonal

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRIBETE DESDE 25 €

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació T'am · 93 218 92 39
tami@tambet.com

**AMB LA DIRECTA!
(NO HI HA COLOR)**

ger

12Maig#Concert40anys

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària

www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Quaranta anys vetllant per la cultura catalana

L'entitat cultural i esportiva Ger de Ribes del Garraf (Sant Pere de Ribes) celebra el seu aniversari amb el concert '40 anys teixint complicitats'

Aquesta entitat, convertida en un referent de la lluita per conservar la cultura i la tradició dels Països Catalans, bufarà les espelmes el dissabte 12 de maig amb bona part de les artistes que han acompanyat el Ger al llarg del temps. Inershow, Eina, El Putu Nota, La Portàtil, El Belda, Calima, Bugies, Filibusters, Pirat's... i un llarg etcètera es retrobaran amb un dels puntals de l'associacionisme i els moviments socials catalans, que no només aporta un espai a les seves sòcies, al poble de Ribes i a la resta dels Països Catalans, sinó també uns valors socials i polítics que s'han mantingut al llarg dels anys.

Arnau Galí i Montiel
expressions@setmanaridirecta.info

El Ger neix per portar llum a la foscor de la decadència franquista, fruit de les aspiracions democràtiques de desenes de ribetanes que tenien ganes de construir i bastir una alternativa social, política i cultural a la imposada durant dècades per l'Església i la burgesia local. Als inicis, l'entitat va començar gestionant el Casino local, tot i que la pressió immobiliària de seguida la va obligar a abandonar-lo, i va començar l'agitació i

El Ger és fruit de les ganes de construir una alternativa social, política i cultural a la imposada durant dècades per l'Església i la burgesia

l'activitat de carrer. Les festes populars i tradicionals (Reis, Sant Jordi, Carnestoltes...) s'intercalaven amb jornades reivindicatives (11 de setembre...) i de seguida es va fer palesa la necessitat d'un nou espai, que es va aconseguir amb les ganes de les sòcies. Amb el nou local, la

Foto de 'família' del quarantè aniversari del Ger

programació es va ampliar i diversificar, va créixer en forma i riquesa i va esdevenir un nucli d'agitació cultural que va donar cabuda a noves expressions i va dotar el poble d'una activitat regular.

La cultura com a eix

Actualment, l'entitat està formada per 856 sòcies, bona part de les quals són majors de 35 anys, tot i que hi ha un grup nombrós de jovent que hi volta. Compta amb seccions de muntanya, espeleologia, ciclisme, un esplai, una secció de futbol, una d'handbol i una d'atletisme, activitats que donen cobertura a les necessitats de les associades. Programen quatre cicles anuals, coincidint amb les quatre estacions pactades culturalment, que omplen Ribes d'una programació cultural al marge d'interessos comercials i al servei de poble. Essencialment, l'ideari del Ger és de caràcter cultural, tot i que les connexions polítiques i socials de la cultura són òbvies i evidents. A través de la cultura, durant

quaranta anys, el Ger ha impulsat el manteniment i el foment de les diferents manifestacions de la cultura popular, la consolidació del patrimoni local, l'harmonització del treball voluntari com a compromís vers la comunitat, el foment de la convivència i la tolerància davant les actituds xenòfobes i racistes i l'enfortiment del teixit associatiu de caràcter solidari i de participació activa. L'entitat, doncs, s'ha constituït com una escola de civisme i de treball voluntari. El Ger situa la seva activitat en un context poc o gens favorable de pensament únic i d'individualització creixent, tant en el camp de la cultura com en la divisió del treball, i es reivindica com un projecte sociocultural vàlid i amb unes perspectives de futur importants a les quals no renuncia.

Participa-acció!

En definitiva, l'entitat possibilita una participació àmplia gràcies al seu caràcter assembleari i a la col·lectivització dels problemes, les responsabilitats i les activitats, que

donen cabuda a la diversitat i les diferents franges generacionals i socials. El Ger intervé clarament en l'àmbit social i polític en el camp de l'educació i la formació en valors (un exemple pot ser l'esplai), en les programacions culturals i en el tractament general de la cultura tradicional, tot i que es manté oberta a les noves propostes. Alhora, s'ha sabut adaptar als nous temps i ha assumit reivindicacions poc conegudes o reivindicades als seus inicis, tant pel que fa a la promoció d'activitats d'interès general de tot tipus, com de criteris mediambientals, de cooperació al desenvolupament o de foment de l'economia social i el voluntariat.

Nou segle, nous reptes

Al tombant de segle, el Ger aposta per una renovació profunda de la junta (òrgan gestor permanent de tota entitat, amb un poder decisor reduït i amb la delegació de l'assemblea per a les tasques del dia a dia) i diverses persones que no havien nascut quan es va crear l'entitat

assumeixen tasques de responsabilitat. Les noves seccions i, també, el ventall d'activitats -gens menyspreable- que s'organitza a la seu de l'entitat propicien aquest fenomen. A més, el Ger participa de les Barraques de Ribes amb altres entitats del poble i, juntes, creen un espai de participació i interrelació social en l'àmbit comunitari per la celebració de la Festa Major. La densa història de l'entitat no hagués estat possible sense el compromís, la participació i la solidaritat de la gent que ha sumat esforços amb l'objectiu de defensar la cultura i la lluita per les llibertats nacionals i els drets socials i que ho ha teixit tot al voltant d'aquest projecte que, aquesta setmana, celebra el seu quarantè aniversari.

+INFO:

www.entitatger.cat
I a l'agenda d'aquesta DIRECTA

JUDIT VIRGILI

MÚSICA

Arriba la primavera a l'Expressió Directa

El cicle celebra el seu quart concert el 19 de maig

La Bundu Band, una de les formacions que actuarà a les Festes de Primavera de Sant Andreu de Palomar

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Va començar a l'Ateneu Popular de Nou Barris, va continuar al barri de Sants de Barcelona i, finalment, va tornar a Nou Barris per celebrar el sisè aniversari de la DIRECTA. Aquest ha estat, fins ara, el recorregut del Cicle Expressió Directa, un cicle d'espectacles organitzats a diferents centres culturals autogestionats amb la intenció de d'enfortir-los i de generar una cultura crítica. Doncs bé, el cicle torna a la càrrega el dissabte 19 de maig,

Durant la nit, la música anirà acompanyada d'un espectacle de foc al carrer

en el marc de les festes de primavera de Sant Andreu de Palomar. En aquest cas, el cicle s'afegeix a la reivindicació de l'Ateneu Cultural i Popular l'Harmonia de Sant Andreu impulsada per la Federació d'Entitats, que, a través de l'autogestió d'un espai, vol dotar Sant Andreu d'un casal de barri ubicat al complex de la Fabra i Coats.

El quart concert d'Expressió Directa comptarà amb l'actuació de la Bundu Band, Jaleo Real i, per acabar, una sessió de punxadiscos amb FdeFunk. La Bundu Band és una banda de dub mediterrani amb influències electròniques mestisses, semblant al que fa la banda Asian Dub Foundation, però amb un estil propi basat en la cultura de casa nostra, que barreja bases de *beats*, guitarres i gralles. Per la seva banda, Jaleo Real, formada a Barcelona ara fa deu anys, aportarà la seva rumba de barri i de carrer, una mescla magistral de músiques ballables com el reggae, el son cubà, el tango o fins i tot la bossanova. Per últim, Xavi Torrents, més conegut com a FdeFunk, acabarà la vetllada amb la seva barreja de músiques: *latin, boogaloo, deep, funk, disco, nu jazz, downtempo* o l'electrònica més house.

Durant la nit, com ja s'ha fet altres vegades dins el Cicle Expressió Directa, la música anirà acompanyada de cultura popular, en aquest cas, d'un espectacle de foc al carrer: el foc i les banyes que portarà la colla de Diables de Sant Andreu, molt ben acompanyada per La Satànica de Sant Andreu i Trinifoc, la colla de diables de la Trinitat Vella.

Per la seva banda, Expressió Directa va tancar amb èxit la campanya de Verkami per autofi-

nançar el cicle, que va comptar amb la participació d'una quarantena de micro-mecenes, entre col·lectius i persones individuals.

Concert a les Festes de Primavera de Sant Andreu

Dissabte 19 de maig a les 22:30h. Plaça de Can Fabra
La Bundu Band + Jaleo Real + FdeFunk + Diables de Sant Andreu, La Satànica i Trinifoc
Més informació:
expressiodirecta.wordpress.com

MÚSICA

Música per la via associativa

El projecte Tercera Via reactiva el panorama català de grups emergents a través del Festour 2012

Un moment del concert a Montblanc del Festour 2011

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Com va dir Emma Goldman, "Si no es pot ballar, no és la nostra revolució". Per aquest motiu, perquè la música és una part fonamental de les nostres vides i, sobretot, forma part de la cultura de cada territori, l'associació Tercera Via fa sis anys que fa dansar els Països Catalans. El projecte, integrat per gent que es dedica a la música i professionals de l'espectacle, neix de la necessitat d'obrir-se camí dels grups *amateurs* i aposta per la cultura popular, la regeneració musical i el teixit associatiu. Tercera Via, com a col·lectiu, dona suport a aquest ideari mitjançant diversos projectes, un d'ells és el Festour.

Un festival itinerant i adaptable Festour, el mètode triat per Tercera Via per poder potenciar la música en viu del país, és un festival musical que recorre tot el territori català. A cada parada, treballa coordinadament amb les entitats de la zona per poder organitzar els concerts. Per aquestes entitats, el Festour també és una bona oportunitat, ja que, en moments crítics econòmicament, Tercera Via s'adapta al pressupost de cadascuna d'elles i coordina, organitza i promou integralment la festa. La clau de l'èxit dels cartells musicals que crea Tercera Via és la barreja de grups consolidats amb les noves propostes musicals que s'han de donar a conèixer. Durant la darrera edició del festival, la sisena, es van fer deu parades i

Associació Tercera Via

www.3via.cat
Xarxa social de música en català
www.terceravia.cat

prop de 82.000 espectadors van poder gaudir de la música en directe. El Festour 2012 va engagar el mes d'abril a la població d'Altafulla amb els grups Obrint Pas (València), Ebri Knight (Argentona), El Son de la Chama (Tarragona) i Extracto de Lúpulo (Tarragona). La parada següent del Festour serà el 2 de juny a la Palma de Cervelló i, a partir d'aquí, on se'l demani.

Potenciant xarxes L'associació, amb perspectiva de futur, aposta per les xarxes socials com una manera àgil d'interrelacionar-se sense intermediació entre el públic i els grups. D'aquesta manera, l'abril de 2012 s'ha creat la primera xarxa social de música completament en català, on es pot contactar directament amb les bandes sense mànagers ni representants.

Finalment, Tercera Via arrodoneix el seu projecte amb la gestió de l'espai jove de CAM Bernades, al municipi de Santa Perpètua de Mogoda, un lloc ideal per programar concerts, espectacles, teatre, dansa i qualsevol acte artístic que es vulgui, a més de tenir quatre bucs d'assaig.

DVD

Inèdits de l'altra ciència-ficció

Una col·lecció oberta rescata propostes alternatives que només s'han vist en festivals especialitzats

La pel·lícula '1' ens parla de la criminalització de la disidència des de la ciència ficció

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

A nys enrere, el mercat video-gràfic estatal mostrava un vigor que pal·liava el conservadorisme dels sectors de la distribució i l'exhibició en sales comercials. Ara, en un context de descredut dels suports físics, destaquen més clarament iniciatives com Sci-Fi Cults, una col·lecció que difon raries del cinema fantàstic fins ara inèdites al nostre país. La seva primera fornada, integrada per tres títols, inclou peces amb un notable interès conceptual.

La més accessible d'elles, potser més rodona, però també menys arriscada, és *Cien mañanas*, un drama quotidià sobre la convivència de dues parelles en una cabana aïllada. Ha succeït alguna cosa greu al món, però ni els personatges no en saben els detalls. El director irlandès Conor Horgan opta per una exposició laconica que retrata sobriament el vessant més humà del conflicte i matisa l'habitual misantropia de les fantasies post-apocalíptiques: hi ha desconfiança vers l'individu en ple col·lapse institucional, però també una certa atracció pel retrobament amb la

identitat pròpia i l'afecte vers els éssers estimats en un marc de privacions. Encara que la supervivència passi per dur a terme actes terribles.

Terricola és una anòmala mostra d'*indie* nord-americà. No hi ha interferències del llenguatge publicitari, però sí una mena d'apropiació artística de la sèrie B, en aquesta història d'una dona que comença a tenir visions després d'un accident de cotxe... que coincideix amb la irrupció d'un ens extraterrestre en una estació orbital. La pel·lícula barreja una trama d'infiltració alienígena amb la crisi de maduresa de la protagonista. Difícil per la seva morositat narrativa, especial pel seu tarannà melangiós i la seva factura *low cost*, és una obra rarament poètica, si bé distant, que aborda exilis i amors més enllà de les estrelles.

Avantguarda amb tocs existencialistes

A 1, l'hongarès Pater Sparrow adapta un text d'Stanislaw Lem (*Solaris*) emprant una estètica com vagues ressons a l'obra de Tarkovski, que remet sobretot a Peter Greenaway (*El niño de Mâcon*) pel barroquisme lletgista dels seus

escenaris. L'original de Lem és la ressenya d'un llibre fictici que explica un minut en la vida de la humanitat. El realitzador hi afegeix una ficció sobre l'angoixa conseqüent a l'aparició d'aquest relat monumental i la tasca d'un terrible cos d'investigadors d'afers paranormals que cerca culpables. Sparrow conserva part de l'humor satíric de l'escriptor polonès, però prioritza la meditació existencial i incorpora elements de denúncia sociopolítica usant imatges d'arxiu. El resultat té quelcom de curmetratge allargat, però és interessant: agermana les inèrcies del cinema crític de l'Europa de l'Est (amb els seus malsons d'un Estat invasor de la privacitat) i la protesta davant la criminalització de la disidència posterior a l'11-S.

Sci-Fi Cults

Cien mañanas.
Director: Conor Horgan
(CineBinario - Cameo, 2009)
Terricola. Director: Clay Liford
(CineBinario - Cameo, 2010)
1. Director: Pater Sparrow
(CineBinario - Cameo, 2010)

LLIBRES

És possible conviure amb les màquines?

Actualment, és fàcil sentir parlar de decreixement, de la possibilitat d'autolimitar conscientment la industrialització. Als anys setanta, l'austríac Ivan Illich (1926-2002) ja havia formulat aquest debat a llibres com 'La sociedad convivencial'.

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

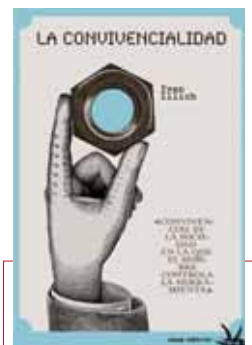
P otser el fet que Illich conegués bé la civilització que va errar la tria entre ser o tenir i també la cultura de llocs poc modernitzats com Mèxic, on la gent es construïa la casa sense ni saber que elles no eren *licenciadas* d'arquitectura, li va donar una perspectiva privilegiada per fer una crítica independent als *hits* de la modernitat i a les promeses de progrés indefinit (educació, medicina, indústria), una crítica contemporània a la de Lewis Mumford (*El mito de la màquina*, Pepitas de calabaza, 2010), que, independentment de quines siguin les conclusions, permet -que no és poc- qüestionar el discurs modernitzador des dels resultats socials i no des de la nostàlgia.

Amb una argumentació que es basa en el "sentit comú sobre l'ús de les eines", enteses en un sentit molt ampli, l'anàlisi de la tecnologia que fa Illich sempre parteix de la preocupació antropològica: aquest conjunt d'eines ens fan ser més autònoms o ens alienen més? Illich defensa que hi ha uns límits a partir dels quals la tecnologia s'autonomitza i és socialment perniciososa i que la comunitat ha d'establir els criteris per impedir-ho. D'aquesta manera, s'entén que, en lloc de prometre la il·lusió democratitzadora de més *velocitat* per a tothom o més escoles, més medicina, etc. -ideals implícits en el productivisme que compartien tant capitalistes com socialistes-, sigui necessari tenir la capacitat d'establir uns límits quan aquestes mesures el que fan és *desigualitzar* més la societat.

L'autor es pregunta si la tecnologia ajuda a la societat o és perniciososa

Per exemple: el discurs positiu del *desenvolupament* (sigui del que sigui) reenvia a d'altres països la categoria denigrant de subdesenvolupades. Pensem, sinó, en la despossecció que ha significat convertir la majoria de la població en gent que *no* ha estudiat, com mostrava l'autor a *La sociedad desescolarizada* (Burlot editors, 2011). La igualtat és parlar menys d'extensió i més de límit. Paraula tabú -en el fons, el límit és l'acceptació de la mort- per les societats de casinos i d'astronautes a la conquesta de l'espai.

La conviven- cialidad

Ivan Illich
Editorial Virus
198 pàgines

EN CONEC 2 DE 40!! M'ESTARÉ TORNANT MAINSTREAM?!

ALBERT PLA JOE CREPUSCULO POLOCK TRANSADELICA MAIÀ VIDAL FERRAN PALAU MATES MATES MARIA COMA + QUARTET BROSSA I 32 PROPOSTES MES!

12 DE MAIG FIM 13a FIRA DE MÚSICA AL CARRER DE VILA-SECA www.francet.net

Targeta FIM 2€* *retornable

VINE A PRIMERA FILA PER ESTAR A L'ÚLTIMA!

ARTS ESCÈNIQUES

El musical de l'espoli del Palau

Fèlix Millet canta els seus crims a l'Almeria Teatre

LIDIA ISART

Marc Pujol encarna un Fèlix Millet prepotent i superb que encara nega l'espoli

Qui té un amic té un tresor, o això creia un Fèlix Millet que mai no va patir per res, amb les espatlles ben cobertes i les solapes plenes de condecoracions patriòtiques, fins que, un bon dia, es va trobar amb els Mossos als nassos a la porta del Palau. Aquest és el punt de partida de 'Millet versió original cantada en català', la primera producció -aconseguida gràcies al micromecenatge- de La mama, teatre i comunicació, que serà a l'escenari gracienc de l'Almeria Teatre fins el 27 de maig.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

No sóc Martínez, sóc Millet'. L'actor Marc Pujol, amb una caracterització elaborada, encarna el gran magnat de la institució musical conservadora catalana des d'un posat histriònic, superb i moralment passat de voltes. Millet es desperta en una gàbia, no sap com hi ha anat a parar, però té clar que molts dels seus enemics, amics i fins i tot família política l'hi poden haver tancat. Amistats públiques i amistats innombrables, els cognoms de les quals mai no han aparegut ni apareixeran a la causa judicial. A partir d'aquí, aquest espectacle viu va prenent forma amb totes les atrocitats econòmiques comeses per un personatge que sempre ha ficat la mà a la caixa i mai no se n'ha penedit; una ficció en format de musical *off* fet a casa on la semblança amb la realitat no és cap coincidència i on l'humor davant la immensitat de l'espoli ratlla la línia negra.

La creació i la interpretació musical són a càrrec de Xavier Bonfill, amb unes composicions no gaire senzilles a les quals s'adapta el dramaturg Xavi Morató. El pianista a l'escenari

juga el paper de dins-fora de la història i deixa tot el monòleg a Millet, envoltat d'un ambient tètric i gèlid aconseguit amb una cel·la de barrots, teles projectades i un bon joc de llums. Tot i que a l'escenari només hi ha dos individus, es nota que la globalitat del muntatge ha estat construït artesanalment per moltes més mans, concretament, les de setze persones que -de manera encertada- continuen pensant que la sàtira política catalana està molt rovellada.

El Verkami de Millet

El micromecenatge escènic, actualment, és el pa de cada dia d'aquelles companyies novelles amb voluntat de tirar endavant el seu projecte. La mama ho va tenir clar i va publicar una

Millet
Versió original
cantada en català

Direcció artística: Jordi Pérez Solé. Creació i direcció musical: Xavier Bonfill. Producció artística: Helena Moliné

Fins al 27 de maig
De dimecres a dissabtes, 20h
Almeria Teatre - Sant Lluís, 64.
Vila de Gràcia
www.almeriateatre.com

proposta ambiciosa per finançar el musical, amb una recaptació final de 3.290 euros aportats per 88 mecenes, una xifra que els ha permès pagar la producció musical i el temps invertit de l'equip tècnic a la recreació d'aquest fenomen.

Reformular els teatres

Millet versió original cantada en català forma part de la cartellera d'aquest petit teatre situat al carrer Sant Lluís de Gràcia, un edifici amb història que, des de finals de 2009, va ser tornat a obrir al públic a través de la iniciativa de la companyia Gatato, que, al marge de crear un espai per estrenar els seus

muntatges, ha generat un projecte cultural amb set sòcies i amb un nou concepte de fer teatre. *Fringe*, una paraula que ja s'utilitza als països europeus per definir les sales que defugen els circuits convencionals amb projectes d'alta qualitat artística sense renunciar, però, al vessant comercial.

. ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Imaginant sexualitats no medicalitzades

Maria Olivella i Anna Salvía
Col·lectiu Nahia

La medicina té un gran impacte en la majoria d'àmbits de la nostra vida. Des del que mengem fins la manera com dormim, ens relacionem o criem els nostres fills i filles, tot pot ser narrativitzat en termes de salut. I la salut sembla quelcom que estigui per sobre de la influència de les cultures, l'economia i la història personal, sembla ser universal. Però qui defineix què és saludable i què no ho és, què és normal i què és patològic? I a partir de quins interessos?

Foucault deia que, en la societat moderna, un dels principals mecanismes de govern és el control de les poblacions i dels cossos perquè siguin útils i productius pel sistema. La medicina, segons el filòsof francès, apareix com una de les principals instàncies d'aquest mecanisme. Emergeix com una ciència del que és saludable i del que no ho és, d'allò normal en oposició a allò patològitzat.

Tot allò relacionat amb la sexualitat o la reproducció també ha estat fortament influenciat per la medicina. Així doncs, i només amb algunes excepcions, si acudim a demanar consell o acompanyament en aquests àmbits, en la majoria de casos ens hem de dirigir a centres mèdics. A poc a poc, ens hem acostumat a recórrer a aquest servei quan notem algun canvi en la nostra sexualitat en lloc d'intentar posar atenció i cercar una resposta nosaltres mateixos o consultar d'altres professionals.

Com ha passat en molts altres àmbits, el coneixement al voltant de la sexualitat s'ha especialitzat i s'ha reduït a una poca gent *experta*, capaç de dictaminar el que és normal, correcte i saludable per a una altra persona en un àmbit tan íntim i singular com aquest.

Així, estem convençudes que necessitem el consell i l'aprovació de l'estament mèdic per viure processos quotidians

com el
cicle
menstrual
(especialment si és irregular), la concepció, el part, la lactància o la menopausa. De la mateixa manera, quan la nostra sexualitat no s'adequa al que es considera normatiu, busquem ajuda mèdica perquè no ens excitem prou o perquè l'erecció no és tan llarga, robusta o freqüent com s'ha dictaminat que ha de ser. I la resposta mèdica quasi sempre es redueix a tractaments farmacològics a base d'hormones (anticoneceptius hormonals, tractaments per la infertilitat, inductors del part, hormones per allargar el cicle menstrual en la maduresa, testosterona per la falta de desig, etc.).

Des de Nahia, apostem per una reflexió crítica sobre l'atenció a la sexualitat i la reproducció exclusivament en àmbits mèdics. En cap cas vol dir que estiguem en contra dels programes de salut sexual i reproductiva; ben al contrari, creiem en el dret a l'accés universal als recursos mèdics, però també en el dret de no rebre atenció mèdica innecessària.

+INFO: www.somnahia.net

agenda directa

ALACANT

Divendres 11 de maig
Presentació del llibre
'Com la no violència protegeix l'Estat'
 19h Ateneu L'Escletxa. Avinguda d'Alcoi, 155, entresòl A. A càrrec de l'autor del llibre, Peter Gelderloos. Organitza: Ateneu Llibertari l'Escletxa. Més informació: www.exclsetxa.org

BARCELONA

Dimecres 9 de maig
Tertúlies al Layret:
videoforum amb 'Interferències'
 20h Ateneu Layret. C. Villarroel, 49.
 Organitza: Ateneu Layret

Dijous 10 de maig
Xerrada debat: 'Democràcia als organismes internacionals'
 19h Pati Llimona. C. Regomir, 3.
 A càrrec de Montserrat Pi (professora titular de Dret Internacional Públic) i Carme Vallès (membre de la junta de l'associació catalana del Moviment Federalista). Organitza: Grup de reforma del sistema electoral 15M Barcelona

Kafeta solidària amb les detingudes de la vaga general
 19-24h CSO La Gordíssima
 C. Pons i Gallarza, 10.
 Organitza: Revista veinal *Barrio*

Divendres 11 de maig
Representació teatral de
'Muerte accidental de un anarquista'
 20:30h Casa de la Muntanya. Av. Sant Josep de la Muntanya, 31-35. Sopador vegà, música i Sant Tornem-hi! Organitza: Assemblea de la Casa de la Muntanya

Debat-taula rodona:
'Perspectives dels moviments socials i veïnals del segle XXI'
 19:30h Sala d'exposicions del Centre Social de Sants. C. Olzinelles, 30.
 Amb Jesús Rodríguez (DIRECTA), Jordi Bonet (president de la Favb), Carles Prieto (expresident de la Favb) i Albert Forcades (moderador). Organitza: Centre Social de Sants. Més informació: <http://www.centresocialdesants.org>

Primeres Festes Reivindicatives del Guinardó

BARCELONA, 11 i 12 de maig

Propostes en positiu al voltant del 15M, demanava el responsable d'actualitat de la DIRECTA aquesta setmana... Les festes sempre són un esclat de positivitat, tot i que sovint siguin per reivindicar drets que no tenim -i que mereixem- o per recollir fons per lluitar per una o altra causa. La web on s'annuncien les Primeres Festes Reivindicatives del Guinardó, guinardo.org, té una columna on apareixen tots els actes que han anat organitzant els moviments socials del barri sorgits -segurament- després del 15M de l'any passat. Xerrades amb Arcadi Oliveres, concentracions contra els abusos, a favor de l'avortament lliure i gratuït o pels drets de les persones migrants se succeeixen, una metàfora de la voràgine d'activitats a la qual s'ha vist sotmès el barri després de l'esclat de reivindicació col·lectiva d'ara farà un any. Des de l'agenda, n'hem estat testimonis i, en la mesura del possible, còmplices... perquè, si el moviment del 15M ha servit d'alguna cosa, ha estat per visibilitzar la frenètica activitat política i social de les persones que ens oposen a les mesures que dicta el capitalisme salvatge i que els governs, obediènts, apliquen aquí i allà. I també per, de tant en tant, fer una festa.

Programa: Divendres 11 de maig. Plaça del Nen de la Rutlla. 20h Pregó inici de les Festes Reivindicatives. 21:30h Concert: Nit feminista combativa amenitzada per les bruixes de Ripollet i Orgasmatronas Cabaret Punk-Clown. 22h Annita. 22:30h La Tia Carmen. 23h Las OTRAS. 00h Born to Hate. 01h PD In-DeCiSiO n i Dj Coraje. Dissabte 12 de maig. IES Joan Brossa. 10h Esmorzar popular. 10:30h Jornades esportives a la plaça del Nen de la Rutlla. 14h Dinar popular. 16h Concert acústic. 18h Activitats a la plaça del Nen de la Rutlla: trobada de distribuïdors, botiga gratis... 21:30h Concert Reivindicatiu. 22h Lagrimas de Sangre. 23h La Banda del Nervio. 00h Jizzy Free. 01h PD Hachazo.

Més informació: guinardo.org

Diré el que em fuig.
Recordant Gabriel Ferrater
 20:30h Ateneu Layret. C. Villarroel, 49.
 Pel quarantè aniversari de la seva mort i el norantè del seu naixement i en el marc del XXVIII Festival Internacional de Poesia de Barcelona. Lectura dramatitzada a càrrec de David Figueres.

Escalfament de Glossa
 21h La Cruïlla. Casal Independentista de l'Eixample.
 C. Sardanya, 256-260.
 Organitza: La Cruïlla. Casal Independentista de l'Eixample i Cor de Carxofa
 Més informació: <http://cordecarxofa.org/w/?q=node/624>

Sopar del quarantè aniversari del Centre Social de Sants
 21h Auditori Cotxeres de Sants
 C. Sants, 79. A càrrec del mestre cuiner Roger del Terra d'Escudella.
 Fi de festa amb artistes del món de la faràndula convidats per Núria Feliu.
 Organitza: Centre Social de Sants
 Més informació: <http://www.centresocialdesants.org>

Dissabte 12 de maig
Mercat d'intercanvi
 De 10 a 14h Rambla Guipúscoa amb Selva de Mar. Organitza: Xarxa Comunitària La Verneda-Sant Martí
 Més informació: laraxavsm@gmx.es

Concert Rim Banan per Palestina
 21h Casino l'Aliança del Poble Nou
 El concert s'emmarca en els actes de commemoració de la Naqba palestina de 2012.
 Organitza: Casino l'Aliança
 Més informació: www.naqba2012.org

Sopar amb 'bertsolaria'
 21h Euskal Etxea
 Ens acompanyaran els *bertsolaris* Igor Elorza i Agin Rezola, els temes els posarà Jone Uria.
 Organitza: Euskal Etxea i Cor de Carxofa
 Més informació: <http://www.euskal-eta.com>
<http://cordecarxofa.org/w/?q=node/622>

Concert per l'autogestió de l'Ateneu Llibertari del Palomar
 22h Rock & Trini
 Via Favència, 441.
 Amb la La Karaoke Band i Sobretaula
 Organitza: Ateneu Llibertari del Palomar
 Més informació: www.ateneullibertari-delpalomar.wordpress.com

Dimarts 15 de maig
Exposició de pintura psicoactiva
 19 a 23h Local de l'ALA
 C. Leiva, 45, baixos.
 Exposició de pintures de Ringo Julian.
 Es podrà visitar fins a l'1 de juliol.
 Organitza: Associació Lliure Antiprohibicionista. Més informació: www.no-dosjo.org/alabnc

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

A la Directa **necessitem un telèfon... sense fils!**
 Si en tens un que no fas servir i ens el pots cedir, avisa'ns a subscripcions@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de **LaTele.cat** **necessitem alguna persona per fer de community manager.** contrainfos@latele.cat

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès** **necessita un congelador.** Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volvstens.org

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a ensorrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

> EL TEMPS

DIJOURS 10
 Falca anticiclònica, vent del sud i temperatures en pujada meteòrica. Les màximes poden superar els 30 graus.

DIVENDRES 11
 Els vents provinents del nord de l'Àfrica ens portaran un ambient més propi dels mesos d'estiu. Màniga curta i platja.

DISSABTE 12
 El sol encara serà predominant a tot arreu. Temperatures màximes properes als 30 graus.

DIUMENGE 13
 Continuarà la calor a les hores centrals del dia. Al Pirineu i a les comarques dels Ports, primers núvols i tronades.

DILLUNS 14
 Una línia d'instabilitat ens creuarà de sud a nord. Ruixats i tempestes de matinada. Refrescarà una mica.

DIMARTS 15
 Una nova línia de tempestes deixarà ruixats forts a les comarques del nord de Catalunya. Refrescada al vespre.

**Presentació documental:
'Nahuas 20 anys després'**

19:30h Local Social EcoConcern
C. Mare de Déu del Pilar, 15, principal.
Amb Marc Gavalda, ecologista i corealitzador del documental (de l'equip Alerta Amazònica). Organitza: EcoConcern
Més informació: /alertamazonica.wordpress.com i <http://www.pangea.org/ecoconcern>

CALDES DE MONTBUI**Espectacle familiar a càrrec
de la companyia Patawa**

12h El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista. C. Corredossos de baix, 1.
Més info: www.centredemocratic.cat

ELX

Dissabte 12 de maig
**Presentació del llibre:
'Com la no violència protegeix l'Estat'**
20h Local CNT-Elx. C. De Sant Roque, 7,
baixos. Organitza: CNT-Elx. Més informació: www.cntelx.blogspot.com

FIGUERES

Diumenge 13 de maig
**Visita guiada a l'explotació
ecològica d'ovella del Mas
Marcè i taller de treballar la llana**
10h Plaça del Sol
Organitza: IAEDEN i GOB Menorca
Més informació: iaeden@iaeden.cat

GIRONA

Diumenge 13 de maig
Mercat de Segona Mà
De 10 a 19h a la pista del Centre Cívic Pla
de Palau
Organitza: AVV Pla de Palau
GRANOLLERS

Divendres 11 de maig
**Xerrada-debat: 'Energia
i capitalisme: la qüestió
energètica i la dominació social'**
19h Anònims. Menjars i pensar
C. Ricomà, 57.
Organitza: Assemblea Llibertària

**Presentació del documental 'Indomables
(una historia de mujeres libres)'****GIRONA, Dijous 17 de maig**

A mitjans de maig de 1936, va aparèixer el primer número de la revista *Mujeres libres. Un any després, l'agost de 1937, es va celebrar, a València, el primer congrés estatal de la Federació Nacional de Dones Lliures, una organització feminista de tall anarquista que tenia com a objectiu que les dones s'alliberessin de la cruel servitud de la ignorància. Oblidades fins i tot pels seus propis companys, Dones Lliures va arribar a comptar amb més de 20.000 afiliades. La voràgine de la guerra no va permetre desenvolupar el seu programa en un escenari de pau, però res ni ningú no va poder impedir que germinés la llavor que portaven a les seves entranyes.

L'objectiu d'aquest treball, a part de rescatar aquestes dones de l'oblit, és denunciar la invisibilització a què se sotmeten no només les Dones Lliures, sinó altres dones i grups de dones que, per coherència, porten fins al final la seva dissidència i es mantenen al marge d'estructures preestablertes.

La presentació serà al Centre Cívic Pla de Palau (Saragossa, 27) a les 20h.

Més info: www.logofobia.wordpress.com

HOSTALRIC

Divendres 11 de maig
Concert Popular #12M15M
22h Poliesportiu.
World Revolution amb Noel Binies, Txirimito i La Banda Invisible, Blaucel, Microguagua, Los Ternura, Jam Session i Dj. Chaman. Hi haurà espectacles de foc, projeccions de vídeo i altres sorpreses. Organitza: Assemblea Popular d'Hostalric, Massanes, Sant Feliu de Buixallem i Ramió.

LLINARS DEL VALLÈS

Dijous 10 de maig
Xerrada: '15M: balanç un any després'
19:30h Casal Parroquial. Av. Pau Casals
Amb Manuel Delgado. Organitza: Amics del Mall, Agora Vilamajor, Assemblea popular d'Hostalric i Roda-

lies, Associació Vilanimal, Banc del temps de Cardedeu, Cardedeu x un món millor, Cardedeu Vital, Indignats de Cardedeu, Indignats de Llinars, La Coordinadora de Llinars i Plataforma Stop Kàrting Llinars.

MOLINS DE REI

Divendres 11 de maig
Divendres de Taverna
A partir de les 21h a l'Ateneu Mulei
C. Església, 10. 21h Sopar de Taverna:
Plat elaborat per Jordi Beumala, autor del bloc *Tot és bo el que l'olla cou*: amanides, fustes d'embotits i torrades calentes. 23h Sobretaula musical amb TresCant, polifonia i cançó tradicional dels Països Catalans.
Organitza: Ateneu Mulei
Més informació: www.mulei.cat

REUS

Dijous 10 de maig
**Presentació del llibre
'Visions perifèriques de combat'**
20h Casal de la Dona de Reus
Plaça de la Patacada, 9.
Presenten: Neus Alonso i Núria Fabregat
Organitza: Assemblea Popular de Reus
Més informació: <https://primavera-reus.wordpress.com>

Dissabte 12 de maig
15a Fira d'Intercanvi
10h a 18h Plaça de les Hortes
Intercanvi directe o amb Ecosenys
Hi haurà música d'ambient, espectacle de pallassos, dinar popular... Es faran tallers de cultiu de l'alga espirulina, de cultiu de microorganismes efectius (ME) i de reciclatge i reparació de joguines.
Organitza: EcoXarxa Montseny

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Divendres 11 de maig
**VII Jornades de solidaritat amb el
poble palestí a Sant Cugat del Vallès**
A partir de les 21h al Casal Popular la Guitza. C. Migdia, 13. 21h Preestrena del documental del CASC *Presoners a la seva terra*. 22:30h Concert de hip-hop amb Zefuga. Organitzen: Asociación Europea de Cooperación con Palestina (ASECOP) i Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat (CASC). Més informació: asecop.org i nodo50.org/casc

Diumenge 13 de maig
**Passi de cinema documental:
'Capitalisme: un itinerari crític'**
19h Casal popular la Guitza.
C. Migdia, 13.
Organitza: Casal popular La Guitza
Més informació: www.laguitza.cat

TORELLÓ

Diumenge 13 de maig
Mercat de segona mà
De 10 a 14h al casc antic de la vila
Organitza: Comissió del Mercat del Trasto
Més informació: mercatdeltrasto@gmail.com

**Concert '40 anys
teixint complicitats'****RIBES DEL GARRAF (SANT PERE DE RIBES)
Dissabte 12 de maig**

Quarantè aniversari del Ger, amb les actuacions musicals d'Inershow, Pedro Javier González, El Putu Nota, Eina, Quiman&kdo, La Portàtil FM, El Belda i el conjunt Badabado, Rumb al bar, Calima, Transadelica, La Banda Patilla, Bugies, Filibusters i Pirat's Sound Sistema. Activitats gratuïtes des de les 12h del migdia a El Pi.

Més informació: www.entitatger.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES**BARCELONA**

**Concentració de suport
a Laura Gómez**
Dijous 10 de maig
17:30h Via Laietana 18
Convoca: CGT Barcelona

8, 9 i 10 de maig
**Vaga a les Escoles
Bressol Municipals
de Barcelona**
Més info: <http://escoles-bressolindignades.files.wordpress.com>

VALLÈS

OCCIDENTAL
Dissabte 12 de maig
**Tornem als carrers!
Columna Vallès
Occidental**
11h Sortida de Montcada i Reixac cap al pont Potosí de Santa Coloma. 14h Fabra i Puig. 15:30h Sortida des de la Meridiana cap al Clot. Unió de marxés provinents del Maresme, Badalona i gent dels barris. 16:40h Carrer Aragó, passeig de Gràcia i plaça de Catalunya. 17h Plaça de Catalunya

REUS

Tornem als carrers!
18:30h C. Sant Joan
Convoca: Assemblea Popular de Reus

VALÈNCIA

Tornem als carrers!
18h Plaça Sant Agustí
Dimarts 15 de maig
**Jornada d'accions
descentralitzades arreu**

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

El Kaissa Ould-Braham PERIODISTA DE LA CABÍLIA I MEMBRE DE LA CASA AMAZIC DE CATALUNYA

“Marx es va inspirar en el caràcter socialista de la Cabília per formular les seves tesis”

La Cabília, la regió muntanyosa del nord d'Algèria, acull la segona comunitat amaziga més nombrosa de l'Àfrica. El Kaissa Ould-Braham, periodista i professora de secundària, hi va néixer l'any 1972. Des de fa tres anys i mig, però, viu amb el seu marit a Barcelona, després que aquest s'hi refugiés en ser amenaçat de mort per editar 'Arrels', un diari escrit en amazic. El períple personal d'El Kaissa queda recollit al documental 'On és la meua joventut', a través del qual s'expliquen les vicissituds del seu poble, pel qual continua lluitant en el marc de la Casa Amazic de Catalunya.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Com has viscut l'assentament a Catalunya?

L'acollida, l'he trobada en la societat civil, no pas en l'administració. Tothom pot tenir recels davant del desconegut, però la llei d'extranjería constitueix un acte de racisme institucional perquè, en lloc de protegir-nos, imposa nombrosos entrebancs als nous vinguts. La indefensió és absoluta. Jo duia tres anys aquí amb un NIF d'estudiant i, tot i col·laborar amb la Creu Roja i l'ACNUR, se'm va denegar el permís de residència amb el risc d'expulsió que això suposa. M'he hagut d'espavilar.

“Els habitants de la Cabília hem hagut de pagar el preu d'estar entre els islamistes del FIS i els militars”

El documental 'On és la meua joventut' narra les penúries que has passat?

Explico que vinc d'una generació que ha perdut la seva joventut. L'any 1988, quan només tenia setze anys, Algèria va viure una revolució similar a la que avui experimenten els països víctimes dels dictadors que ha deixat la descolonització.

Què va passar aleshores?

L'eufòria es va materialitzar en la Constitució de 1989, segons la

PAU BARRENA

qual ningú té dret de manipular la fe, ja que pertany a l'esfera privada. El 1992, però, el Front Islàmic de Salvació (FIS) va guanyar, gràcies al mateix discurs populista i demagògic que fa servir l'extrema dreta europea per accedir al poder. Si avui, a Catalunya, la PxC d'Anglada culpabilitza la immigració de l'atur, el 1991, el FIS responsabilitza les dones de la misèria que ens havia dut la descolonització.

Ser dona i d'un poble perseguit et va obligar a fugir d'allà?

Els habitants de la Cabília hem hagut de pagar el preu d'estar entre els islamistes del FIS i els militars, que després de declarar l'estat d'emergència, el 1991, van governar fins el 1994, fet que va provocar una espiral de violència que no ha desaparegut malgrat l'ascens d'Abdelaziz Bouteflika a les eleccions de 1999. No volem els uns ni els altres, sobretot perquè la nostra societat reuneix un substrat d'elements jueus, cristians i musulmans. Aquesta diversitat i el caràcter laic i socialista d'entendre la societat -Karl Marx es va inspirar en la Cabília per formular les seves tesis- són els factors pels quals encara lluitem.

El poder algerià no ha acceptat aquesta diferència?

L'Algèria actual és fruit del colonialisme francès. Ha copiat el seu model jacobí transformant les diferències en contradiccions insal-

vables i, com ha passat amb els estats-nació europeus, intenta eliminar la diversitat cultural interna. Ens ha prohibit parlar l'amazic i hem patit l'assassinat de dirigents i de persones rellevants de la Cabília. El terror perviu en el nostre subconscient.

Amb tot i això, l'amazic ha millorat el seu estatus...

Ho va permetre la *vaga de la motxilla* de 1996, a resultes de la qual Bouteflika va introduir, el 2001, un decret per reconèixer l'amazic com a idioma nacional, però no oficial. Això significa que existeix a tot el territori, però no obliga el govern a protegir-lo ni a promoure'l en l'àmbit de l'ensenyament o dels mitjans de comunicació.

Quina és la situació actual a la Cabília?

Malgrat el sentiment de por, ha aflorat un moviment ampli que lluita per la descentralització del poder; no només a favor d'una Cabília autònoma, sinó també pel reconeixement de la pluralitat cultural i nacional d'Algèria amb la perspectiva de construir un Estat federal. Malauradament, la defensa de la laïcitat i la democràcia que proclama el Front de les Forces Socialistes té poques possibilitats d'arribar al parlament a causa de l'alt nivell de corrupció i de clientelisme polític dominant al país. L'esperança es troba en el moviment favorable a la sobirania i a un nou sistema democràtic

-similar al del 15-M- aparegut a la Cabília i a d'altres territoris els últims anys.

Les eleccions del 10 de maig hi poden ajudar?

Amb la possible victòria dels islamistes, als quals les enquestes atorguen un 40% de vots, les coses es presenten malament. Tot i així, cal confiar en el moviment sorgit a la Cabília -esperonat per la independència dels amazics de l'Azawad a Mali- i la nova generació d'algerians que malden per canviar les coses i construir un Estat respectuós amb la diversitat. Pel que fa a la Unió Europea, no hi podem confiar. Algèria és el tercer proveïdor de gas d'Europa i això fa que la majoria de països prefereixin obviar les demandes de la Cabília i no donar-hi suport.

Quina és la teva activitat dins de la Casa Amazic?

Treballa per difondre les nostres anhelos democràtics, que no són altres que viure lliures com a membres d'una comunitat amb una llengua i una cultura pròpies. I també per recordar els vincles que ens uneixen amb el poble català, com ara el fet que Ramon Llull visqués a la Cabília, que Sant Cugat i Sant Feliu siguin sants amazics o que els intercanvis culturals i comercials hagin estat habituals. Això ens permet apropar-nos i conèixer-nos mútuament.

. LA COLUMNA

Liberalisme, classisme i misogínia

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

Amb aquests tres mots podem definir perfectament els primers mesos del govern de Rajoy. Liberalisme en l'economia, ja que sembla que tot estigui en venda, tot és susceptible de ser repagat i, al mateix temps, qualsevol servei públic és a la llista de les privatitzacions. Classisme en allò social i laboral. La reforma laboral aprovada augmenta les diferències socials entre qui té feina i qui no la té i augmenta infinitament les possibilitats de perdre el lloc de treball.

I misogínia en general perquè a la llarga llista de retallades s'hi ha de sumar les que afecten específicament les dones, com la retallada en prevenció contra la violència de gènere.

Han aconseguit guanyar un espai simbòlic important: el d'haver imposat la por a la societat

Però, si seguim analitzant, ens trobem amb que la mentida que aquesta gent ens explicà durant la campanya electoral va molt més enllà. Perquè volen acabar amb tot. No tocarien les pensions, i ha estat cert, però en aplicar el repagament dels medicaments estan emportant les persones que s'han guanyat el dret a una pensió digna. En aquest col·lectiu de pensionistes, hem de recordar que les dones arribem a viure més anys i, generalment, amb pensions més baixes. Així doncs, les pensions són majoritàriament de vídues.

Més mentides: no tocarien els dos pilars fonamentals de l'estat del benestar, l'educació i la sanitat. Podríem seguir així hores i hores.

Han aconseguit guanyar un espai simbòlic important: el d'haver imposat la por a la societat. La por a expressar-se, a plantar cara, a mobilitzar-se, a exigir els nostres drets i, sobretot, a perdre la feina, encara que aquesta ratlli l'esclavisme.

Estic convençuda que, en els propers mesos, seran moltes les persones que venceran les seves pors i sortiran, de nou, al carrer per exigir al govern que es retracti de les seves reformes i retallades i que deixi els seus postulats liberals, classistes i misògins aparcats. I si no poden o no ho saben fer, que deixin pas a una altra generació de gestors d'allò públic capaços de recuperar el que ens han pres.